

**ARNAVUTKÖY İLÇE MİLLİ
EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ
GENÇ KALEMLER PROJESİ**

DİLDE
FİKİRDE
İŞTE

BİRLİK

**Örfi Çetinkaya Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
2019**

Kıymetli Örfi Çetinkaya Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi ailesi, yoğun bir dönem sonrasında ilk kitabımızı yayına hazırladık. 2018 – 2019 eğitim öğretim yılı boyunca öğrencilerimizin kaleme aldığı eserleri bu kitap içinde toplamaya çalıştık. Bu kitap tamamıyla Türk Dili ve Edebiyatı Zümre Başkanı Gökhan ULUKAN hocamızın koordinatörlüğünde okulumuzun gönüllü öğrencileri tarafından ortaya konulmuştur. Öğrencilerimizin istekli ve çalışkan davranışlarını sonrası ortaya çıkardıkları bu emek dolu eser hiç şüphesiz siz değerli okuyucularımızın takdirini kazanacaktır.

Kitabımızın temasını “Birlik ve Beraberlik” olarak seçtik. Kitapta yer alan bütün yazılar bu tema etrafında şekilleniyor. Biz inanıyoruz ki birlik ve beraberliğin korunması Türk Halkı için son zamanlarda her zamankinden daha önem arz ediyor. Kitabımızın adını da tamamının bir yansıması olarak “Birlik” seçtik. Fakat birlik kelimesini kavramsal olarak biraz daha derinleştirmek istedik. Bu istekle yaptığımız bazı çalışmalar sonucu Üstat İsmail Bey GASPIRALI’ nın “Dilde, fikirde, işte birlik.” sözünü kendimize başlangıç noktası olarak belirledik. Ümit ederiz ki sizde bu yirmi dokuz eseri okurken kendinizden bir şeyler bulacak, kendinize bir şeyler katacaksınız.

Okulumuz adına çıkan bu kitap bizler için bir ilk. İlerleyen yıllarda gelecek olan eserler için bir ayak izi görevinde olan kitabımız her zaman ilk göz ağrımız olarak kalacaktır. Bu kitapta emeği geçen on dokuz öğrencimizin her birine teşekkür etmek istiyorum. Her bir öğrencimizin gözlerinden öpüyorum. Geleceğe bıraktığımız değerli bir miras olan kitabımızın hepimize hayırlı olmasını diliyorum.

Ömer ÇALIŞKAN
OKUL MÜDÜRÜ

- ALİŞ GÖROĞLU • BELÇİM YAVUZ • BERKAN DEMİR • CANAN MENDAŞAĞU •
- CEREN ARSLAN • CİHAN KAYACANER • EMRE METİN • GÖKHAN ŞEN •
- MERYEM AKIN • MUSA DURSUN • ONUR KELEŞ • OSMAN BİLGİÇ •
- ÖZLEM TOKMAK • RÜMEYSA ASLANTÜRK • SALİH UĞUR ABACI •
- SAMET ÇETİN • UMUTCAN GÖRGÜLÜ • YAZGÜLÜ KÜTÜKLÜ •
- YUNUS EMRE GENÇTÜRK •

TOMRİS HANIM'IN MİNNETİ

1920'li yıllar...

Kurtuluş Savaşını atlatmaya çalışan yorgun bir halk ama aynı zamanda başaracaklarından emin o parıldayan gözler. Bu yıl böyleydi aslında. Babası savaş sırasında toprağa verilen yirmili yaşlarda bir kızdı Tomris. Sevgili babacığının yokluğunda annesi ile birlikte zor da olsa geçiniyordu. Yarınlara güvensiz, neler olacak çaresizliğiyle yaşayan tükenmiş bir aileydi. Ve o dönemlerde nice ailelerin de onlardan bir farkı yoktu. Kadınların, yaşlıların, çocukların bile vatani için savaşa katılması Tomris'i daha da hırslandırıyor. Fakat annesi Şahika Hanım, kızının katiyen savaşa katılmasını istemiyordu. Çünkü eşini yeni kaybetmişti ve tek dayanağı kızı olan yalnız bir kadındı Şahika Hanım. Tomris ise sitemkâr bir biçimde “Vatan kurtarmanın cinsiyeti olmaz” gibi sözlerle annesine yükleniyordu. O dönemler Halide Edip Adıvar gibi kadınları kendisine idol olarak seçiyordu. Birkaç gün sonra Tomris, subay olan babasının izinden gitmek için evden kaçtı. O uzun mektuplardan ve vedalardan hoşlanmazdı. Annesine sadece küçük bir notla “Seni seviyorum” yazmıştı. Tarih boyunca Türk kadını diğer ulusların kadınlarından ayıran en güzel örneklerden birisi de Türk kadının her zaman savaşçı, güçlü ve özgüvenli bir kimlik sergilemesiydi. Tomris de böyle düşünüyordu zaten. O kimseye muhtaç yaşamak istemezdi. Her zaman kendi ayakları üzerinde durmayı hedeflerdi. Kurtuluş Savaşında yaşanan büyük erkek kayıpları yüzünden Türk milletinin yaşlı – genç demeden gönüllü olarak savaşa katılması bu açıdan Tomris'in “Vatan kurtarmanın cinsiyeti olmaz!” sözünü kanıtlayacağı bir fırsattı.

Nihayetinde Batı cephesinde hemşire olarak görev yapmaya başladı. Savaşa giremeyecek olsa bile yine de askerin yanındaydı. O ve oradaki tüm kadınlar, askerler, yaşlı, genç demeden hep beraber omuz omuza cephedeki yerini almıştı. Kadınların çoğu yaralı askerleri tedavi ediyordu. Yine yaralıların çok olduğu bir gün Tomris'in yanına kolundan vurulmuş bir genç gelmişti. Gencin ağır yarası olmadığı halde çok tedirgin hareketleri vardı. Tomris bunu fark edince gençle konuşup az da olsa onu rahatlatmaya çalışıyordu. Tomris ona “Hiç Mustafa Kemal'i gördün mü?” diye soru sordu. Genç “Evet.” yanıtını verince genç kızın yüzünde bir tebessüm belirdi. Tomris “Ben Mustafa Kemal ile konuşmayı çok isterdim çünkü fikirleri her zaman ilgimi çekmiştir.” diye delikanlının yarasını unutmuş, heyecanla konuşuyordu. Delikanlı da yarasını unutup Tomris'e Mustafa Kemal'i anlatıyordu. “O her yüzyılda bir gelen dahi insanlardandır ama fikirleri herkes tarafından sevilmez. Hep böyle olmamış mıdır zaten? Her dönem böyleleri çıkar ama ya idam edilir ya da susturulur!” diyerek kendini kaptırmış bir şekilde anlatıyordu. Tomris gencin yarasını tedavi etmiş ve arkadaşlık kurmuşlardı. Gencin artık savaşa gitmesi gerekiyordu ve kısa bir süre sonra birliğine katılmak üzere revirden ayrıldı. Tomris onu dört gözle bekliyordu. Aradan bir aya yakın bir süre geçti. Delikanlının şehit haberiyle Tomris tam anlamıyla yıkıldı. Ama vatani için güçlü olmak zorundaydı. Günleri cepheye mermi taşıyarak, giyecek, yiyecek götürüp yaralı askerleri tedavi ederek geçiyordu. Hep birlikte başaracaklarından emin ve güçlüydü. Ve umut ettikleri gibi de olmuştu. 30 Ağustos 1922 tarihinde Başkomutanlık Meydan Muharebesi zaferi ile düşmanı kesin olarak yenmişlerdi.

Aradan bir yıl geçmiş, Cumhuriyetin ilan edilmesiyle Tomris evine dönmüştü. Fakat annesi Şahika Hanım vefat etmişti. Tomris'in her günü savaşta yaşadıklarını hikâye şeklinde kâğıtlara dökerek geçiyordu. En büyük hayali Mustafa Kemal'i görebilmektir. Maalesef bu hayali gerçekleşmedi. 1934 yılında kadınların erkeklerle eşit haklara sahip olması Tomris'in

aslında en çok amaçladığı şeylerden biriydi. O dönem kadınların eşitlik açısından durumları pek iç açıcı değildi. Aslında Atatürk devrimiyle gelen eşitlik Türk halkı için bir yenilik değildi. Çünkü eski Türkler, kadına verdiği değer ile tanınıyordu. Kadınlar da erkekler gibi savaşa girebiliyor, sözü geçebiliyor ve siyasi alanda rol gösteriyordu. Artık ülke modernleşiyor, sanata ve bilime olan ilgi çoğalıyordu. Tomris gençliğini hayal ettiği, amaçladığı gibi yaşıyordu. Hikâyeler yazıp keman çalıyordu. Ama bir sorunu vardı. Bu güzel şeyleri yaparken yalnız olmasıydı. Yalnızlığı hikâyelerine, şiirlerine ve hatta çaldığı kemanın sesine işliyordu. Küçük bir de kitap evi vardı. Kitaplarla, şiirlerle yaşayan bir kadındı Tomris. Yılları deniz kenarındaki bu küçük ama şirin kitap evinde geçti. 70’li yaşlara gelmişti ve hala yalnızdı. Ama bir o kadar da mutluydu. Ancak bu aralar kitap evine gelen giden yoktu. Son günlerini bile kitaplarla, şiirlerle geçiriyordu. Yine yağmurlu bir gün bir üniversite öğrencisi kitap evine gelmişti. Tomris o kadar mutluydu ki... Günler sonra bir kişi kitap evine gelmişti.

“Merhaba ben İran’ lı bir üniversite öğrencisiyim.”

“Hoş geldin sevgili ülkemize”

“Burada ne kadar da çok Mustafa Kemal resimleri var! Harika bir lider olduğunu duydum ama fazlasını öğrenmek isterdim.” dedi.

Heyecanlı bir ses tonuyla. Tıpkı Tomris’in gençliğini anımsatıyordu. Ardından Tomris o heyecanlı ve meraklı gençliğine döndü. Uzun uzun Kurtuluş Savaşını ve birlik olan halkı anlattı. Ardından etrafa bakıyordu. Birden aklına Kurtuluş Savaşında şehit olan o genç geldi. Kendisini tutamayıp ağlamaya başladı.

“Neden ağlıyorsunuz efendim?” dedi genç kız.

“O bu günleri görmeyi çok isterdi”

“Kim”

Tomris kendini toplayıp gözyaşlarını sildi.

“Evet, sevgili kızım! Mustafa Kemal’i sevmek için Türk olmana gerek yok. Onun fikirleri her zaman evrenseldi. Onu bir kere olsun görmeyi çok isterdim. Ama olmadı. Işıklar içinde uyusun. Türk gençliği her zaman onun fikirlerini yaşatacaktır.” dedi. Tok ve gururlu bir sesle.

Ceren ARSLAN

KURTULUŞ

Benim vatanım benim kıymetlidir. Onu hiç kimseye vermem, veremem! Ondan vazgeçmem demek hayatımdan vaz geçmem demektir. Eğer gelirse düşman toprağıma ben ve kardeşlerim geri göndeririz onu geldiğı yere!

Benim adım Hekim Mustafa İstanbul’da hastalar için tıbbi destek sağlıyorum ve savaşta yaralanan askerleri hastanemizde tedavi ediyorum. Ben ve diğer hekimlerin mustarip olduğı bir durum vardır. Bu durum ise İtilaf Kuvvetlerinin bizleri devamlı denetlemesidir. Her gün bizlere hangi hastalar ile ilgileneceğimizi söylemeleridir. Ne üzücüdür ki benim milletimin askerlerine karşı çifte standart uyguluyorlar.

Günlerden bir gün yaralı bir Osmanlı subayı hastanemize getirilmişti, durumu çok ağırdı bir bacağını ve kolunu kaybetmişti. Ölmeye yakın durumdaydı. Bana geriye kalan tek kolu ile bir not verdi ve bu notu Kalaycı Emre Paşaya ilet, dedi. Son nefesini verirken hastanemizdeki hekimlerimizden birisinin adını söyledi Esvet Hekime sor o bilir...

Ellerimde ruhunu teslim etmişti ben ise ona karşı olan son vazifemi yerine getirmek için Esvet Hekimi hastanede aramaya koyuldum ve sonra hastanemizin yöneticisi olan Benjamin BARKER isimli zamparanın odasında dolapları karıştırırken gördüm ve ayrıca o da beni gördü. İkimiz birbirimize uzun bir süre baktık sonradan üzerime atladı ve bana sen kimsin ve burada ne arıyorsun dedi ben ise ona Kalaycı Emre’yi sordum. O ise öfkesini üzerimden çekip bana çabuk beni izle, dedi. Bir odaya girdik sonra bu notu nerden bulduğumu söyledim. Yaralı bir Osmanlı subayından dedim. Bana durumunu sordu ben ise öldüğünü söyledim. Biraz tedirgin olarak, o zaman onun işini sen bitirmelisin, dedi ve bana nereye gitmem gerektiğini söyledi. Bana söylenen yere doğru gitmeye başladım ardından Esvet’in bana verdiği yerin orda Derici Kazım isimli bir adamı aradım o ise bana Kalaycının yerini söyledi. Ardından son hız Kalaycının yanına doğru gittim, kapısını vurdum, ona notu iletтім ardından kendisi beni evine davet etti. Ben ise hafif korkulu bir vaziyette kabul ettim. Eve girdiğimizde perdeleri kapatmamı söyledi ve salonun ortasındaki halıyı çekti ardından elindeki eski bir anahtar ile gizlenmiş olan kapıyı açtı ve işte ihtiyacınız olan her şey burada tüfeğinden bombasına kadar her şeyi bulabilirsiniz, dedi.

Ardından Kalaycıya olanları anlattım. Kalaycı bana, sorun olmaz bunları iç Anadolu’ya göndermemiz yeterlidir, sen her işi bana bırak, dedi. Ardından akşam vakti silahları gizlice kayığa doldurmak için hazırlıklara başladık. İtilaf askerlerinin bizi yakalamasını önlemek için sıra sıra çıkıyorduk ve her sandık başına farklı bir sokaktan ya da aralarda karanlık köşelerden alanlardan geçiyorduk.

Gizlice kayığa yerleştirdiğimiz sandıkları asıl gemiye götürüyorduk. Tam tamına 50 tane taşımıştık. Bu sandıklar gizlice Karadeniz üzerinden Kuvayı Milliye’ye gidiyordu. Bu iş yaklaşık bir ay sürdü, başarmıştık ve komutanlardan birisi beni çağırdı, bana bir madalya verdiler. O an çok ama çok gururlanmıştım fakat işler daha bitmemişti.

Mustafa Kemal Paşa ve yanındakiler bir taarruz planı yapıyorlardı. Ama taarruzun nereye ve ne zaman yapılacağını sadece kendileri biliyorlardı. Sabah olduğunda ağır bir hazırlık yapılmıştı ve herkes seferberlik durumuna geçmişti. Subaylardan birisi ekipmanlarımı hazırlamamı istiyordu çünkü büyük bir savaş başlayacaktı ardından bütün tıbbi araçlarımı aldım ve ordudaki diğer hekimler ile savaş alanına yakın bir yere yerleştik. Bizi korumaları için yanımızda 10 tane asker görevlendirdiler.

Savaşın sesleri çok yakından geliyordu ve o korku ve heyecan ile ne zaman bitecek bu çile diye hayıflanıyordum. Ardından bir subay gelip bize savaş alanında yaralı askerlerin olduğunu söyledi. Kimler gönüllü olur, dedi. Ben ve yanındaki bir kaç kişi gönüllü olduk bir kısmımız ise emir itibarı ile geride kaldı. Ön cephelere koşarken etraftaki yaralanmış olan askerler ile ilgileniyordum bir yandan da düşmanlara karşı ateş açıyordum.

Bir anda bir Yunan askeri ile göz göze geldim o da bir sıhhiyeydi. Yaralı askerleri taşıyordu bir süre birbirimize silahlarımızı doğrulttuk ve bekledik ta ki bir patlama olana kadar bir anda o şok ile ikimizde dona kalmıştık. Ardından silahlarımızı bırakmıştık ve yaralıları taşımaya koyulduk. Bu savaşta çok kayıp vermiştik ama düşmanı püskürtmeyi başarmıştık. Daha sonrasında düşmanı İzmir'e kadar sürdük...

Ben ise cesaretimden dolayı bir ödül almıştım ve Ankara hükümetince özel bir mevkiye yükseldim. Bir süre sonra Cumhuriyet'in ilan edildiğini duymuştum o anda ne yapmam gerektiğini düşündüm bu hiç şüphesiz yeni bir hayatın başlangıcıydı.

Aliş GÖROĞLU

GAZİ DEDE

Küçük Mehmet bahçede oyun oynuyordu. Canı sıkılmaya başlamıştı, ömrünü vatana adanmış birçok savaşa katılan ve o savaşta gazi olan dedesinin yanına gitti

-Dede senden bir şey isteyebilir miyim?

-Söyle bakalım neymiş isteğin

-Bana gençlik yıllarındaki savaş zamanlarından hikâyeler anlatır mısın?

-Pekala, karşılığında sıkıca bir sarılmana anlatırım ama.

-Söz sarılacağım dedeciğim yeter ki sen anlat.

Dedesi başlamış anlatmaya; on iki yaşındaydım ülkemiz işgal altındaydı. Küçük olduğum için beni savaşa almamışlardı. Ben buna çok üzülüyordum ama elimde yapacak bir şey yoktu. Ben de en azından katkım olsun diye cepheye su bazen de gider elime geçerse yemek götürüyordum bir seneye yakın zaman böyle geçti. Bir gün cepheye yine su taşıyorken merakımdan cephenin içine biraz daha ilerledim Aslında izin vermezlerdi girmeme ama beni engelleyecek kimse yoktu. Herkes siper bölgesinde çatışıyordu. Daha da girdim cepheye ve çadırların arasından geçiyordum bir asker bana doğru geliyordu girebildiğim ilk çadıra girdim. Bu çadır diğerlerinden daha büyüktü, yirmiye yakın yaralı vardı lakin sadece bir hemşire vardı. Beni görünce şaşırdı ama hemen işine dönüp askerlerle ilgilenmeye başladı bir müddet sadece onu izledim. Sonra beni yanına çağırdı ve ona sargı bezi uzatmamı istedi. Sargı bezini uzattıktan sonra birkaç ilaç gösterip onları vermemi rica etti. Yaklaşık üç saat boyunca çadırdaki kalıp hemşireye yardım ettim. Öyle aceleliydi ki ismimi bile sormamıştım. Komutan askerlerinin durumunu görmeye ve iki kişi daha yaralandığını söylemeye gelmişti beni görünce sorular sormaya başladı:

-Kimsin?

-Cepheye su taşıyordum, efendim merakımdan buralara kadar geldim. Bu çadıra girince de hemşireye yardım etmeye başladım efendim. İzinsiz girdim özür dilerim.

Hemşire birden lafa atladı;

-Bana çok yardımcı oldu komutanım izin verin burada kalsın.

-Pekala, evladım, burada kalıp hemşireye yardım etmekten başka bir şey yapmaman şartıyla izin veriyorum şimdi işinize dönün meşgul etmeyeyim.

-Sağ olun efendim...

-Bana komutanım dersin daha iyi olur.

-Sağ olun komutanım.

Yeniden yaralılarla ilgilenmeye başladık.4 saat sonrasında ise tüm yaralılarla ilgilenmiştik ve biraz dinlenecek zaman bulmuştuk. Hemşire soru sormaya başladı:

-Adın ne delikanlı?

-Murat

-Yaşın kaç?

-13

-Okuma yazman var mı?

-Yok

-Annen baban sağ mı?

-Evet, annem köyde evimizde, ben dönmeyince telaşlanmıştır kesin, babam ise cephede savaşıyor ama onu 3 yıla yakındır görmedim.

-Kardeşlerin var mı?

-Kız kardeşim var, ama okumak için İstanbul'a gitmişti. Savaş başladığından beri bir araya gelemiyoruz onu çok özledim.

-Kavuşursunuz elbet sabret...

-Peki ya siz?

-Benim adım Aslı, kardeşim yok. Annem ben çocukken vefat etmiş. Babam ise bundan önceki savaşta bacağını kaybetmişti. Ona ben bakıyorum ama savaş çıkınca ben buraya gelmek zorunda kaldım.

Bir süre daha sohbet ettikten sonra ben uyuya kalmışım. Sabah cephedeki ateş seslerine uyandım. Anneme gidip durumu anlatacak ve burada kalacaktım. Hemşireden izin alarak cepheden ayrıldım. Köye bir saate yakın bir sürede vardım. Anama bu durumları anlattım. En yakın arkadaşım Hasan'da yanımdaydı bunları anlatırken annemin içi kan ağlaya ağlaya izin verdi bana. Hasan'da benimle gelmek istedi. Annesi yoktu ve babası da cephedeydi köyde tek başına durmaktansa en azından ben de yardımcı olurum dedi ve beraber yola çıktık. Cepheye vardık ve çadıra girdik. Hasan'ın da burada olmak istediğini anlattım onlarda kalmasına izin verdiler. Çünkü gördüğüm yaralı asker hayatını kaybetmişti. Üzülecek zamanımız yoktu diğer yaralılarla ilgilenmeye başladık. Günler günleri kovaladı, her günümüz aynı geçiyordu. Asker sayımız azalıyordu. Geldiğim günden beri yüz küsur askerimiz şahadet şerbetini içmişti. Öğlen saatlerinde bir yaralı gelmişti bir kurşun omzuna bir kurşunda göğsüne isabet etmişti durumu ciddiydi. İlk önce yüzü kir ve kanla olduğu için tanıyamamıştım ama sonrasında bu askerin Hasan'ın babası olduğunu anladım. Hasan uyuyordu, gece boyunca yaralılarla ilgilenince yorgun düşmüştü. Hiç zaman kaybetmeden hemşireyle birlikte yaralı askeri aldık, kan kaybı çoktu. Göğsüne ve omzuna morfin vurduk. Kurşunları çıkardık ama çok fazla kan kaybetmişti yarayı sarıp kan kaybını durdurduk fakat durumu çok ciddiydi. Biz yapabileceğimiz şeyleri yapmıştık Aziz amcanın durumunu artık zaman gösterecekti. Hasan uyanmıştı ona ne diyeceğimi hiç ama hiç bilmiyordum. Yanımıza geldiğinde babasını görünce hiç ses çıkarmadan dizlerinin üstüne çöktü ve ağlamaya başladı. Nasıl teselli edeceğini bilmiyordum Aslı hemşire ona sarıldı ve babasının iyileşeceğini, iyi olacağını söyledi. Hasanın ağzından bir kelime bile çıkmıyordu hıçkırıklara boğulmuş gözleri kıpkırmızı olmuştu acısı çok büyüktü hele birde annesi yokken babasını da kaybederse bu hayatta kimsesi kalmıyordu.

1 ay kadar süre geçmişti, Hasan'ın babasının durumu git gide kötüleşiyordu. Aslı hemşire ümidini kesmişti ama Hasanı üzmemek için söylemiyordu Hasan'ın başına gelen olay

beni de çok etkilemişti. Her gece ya benim babama da bir şey olursa ya da daha kötüsü onu kaybedersem diye düşünmeden uyuyamıyordum. Zaten bir günde en fazla 4-5 saat uyuyabiliyorduk. Bu süre bize yetmiyordu, elimizden gelen bir şey yoktu. Anamı özlemiştim yanına gidip onu görmek istiyordum ama buradan asla ayrılamazdım yaralılara zaten yetişemiyorduk, Eğer ben de gidersem daha kötü olurdu. Revire yeni bir yaralı daha gelmişti daha gencecik, nur yüzlü, hayatının baharında birisiydi. Bizim köyden Halit abiydi bu, daha 19 yaşındaydı, babası şehit düşmüş, anası dul kendisi yetim kalmıştı, sevdalisına da kavuşamamıştı. Beni görünce hemen tanıdı ve yüzünde hafif bir tebessüm belirdi ağır yaralıydı, kurşun kalbinin üst kısmına isabet etmişti. Önce kanamayı durdurmalıydık çok kan kaybediyordu. Bir anda elini göğsündeki bir cebe atıp içinden iki tane mektup çıkardı. Bana bakarak zar zor “ al bunları” dedi. İki mektubunda yarısı kan içindeydi. Bunları anama ve Ayşe’me götür dedi, mektupların üstünde kime olduğu yazıyordu. Bana son kez bakıp gülümsedi ve gözlerini kapadı. Hemşire hüznü bir şekilde çarşafı Halit abinin üstüne örtü ve “başımız sağ olsun! “dedi. Gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı, bu mektupları nasıl vereceğimi düşünüyordum. Üzülmeye vakit bulamadan bir yaralı daha geldi, yarası hafifti önce kanamayı durdurduk ardından kurşun çıkartıp yarayı sardık. Hasanda bende artık neredeyse Aslı hemşire kadar iş yapabiliyorduk fakat ikimizin de asıl amacı cepheye gitmekti. Aziz emmi yaralandığından beri Hasan’ın yüzü gülmemişti. Sabah gün dağarken Aziz emmiyi kaybetmiştik. Hasan’ın acısı ikiye katlanmıştı. Çaresiz bir şekilde babasının na’sının yanında duruyordu. Ben de ağlamıştım ama Hasan fark etmesin diye acımı içime basmıştım. Hasan tüm gün boyunca ağlamıştı. Ölümün ikinci günüydü Hasan’ın ağlaması durmuştu ama gözüne ne uyku giriyordu ne de boğazına bir damla su koyuyordu. 4 gün boyunca bizle tek kelime konuşmamıştı. Hasan için üzüliyordum. Nihayet bizle konuştu ve uyumak istediğini söyledi. Hemşirede bende birazda olsa sevinmiştik sabaha karşı Hasan’ın geleceğini tahmin ettim ama gelmedi yorgunluktandır dedim. Öğlen olduğunda ise hâlâ gelmemişti. Akşam olmuştu, yaralılarla ilgilenirken Hasan’ı unutmuşum. İşim bitince iyice meraklandım ve hemşireye Hasan’a bakmaya gideceğimi söyledim. Dışarı çıktım ve Hasan’ı aramaya başladım. 2 saate yakın aradım, Hasan’ı bulamadım revire gelmiştir belki de diye düşündüm ama döndüğümde de bulamadım. Yeni yaralılarımız vardı, Aslı hemşire;

-Nerede kaldın Murat?

-Hasan’ı bulamadım, her yere baktım ama yoktu .

-Nereye gitti bu çocuk ya.

-Etrafa baktım ama yoktu, her çadıra baktım.

-Şimdi bunu düşünemeyiz yaralılarla ilgilenmemiz lazım

-Acele etmemiz lazım! Siz yaralılarınıza bakmaya devam edin ben de diğerine bakayım.

-Tamam, benim işim kısa zaten birazdan gelirim yanına.

Yaralı hastalara baktım, 20’li yaşlarındaydı esmer, uzun boylu, kısa saçlı, yarası hafifti bacağından vurulmuştu. Kurşunu çıkartıp kanamayı dururdum sargı bezine tentürdiyot döktüm bir haftaya iyileşti.

-Benim ki bitti dedim.

-Boynuz kulağı geçermiş. Benden hızlısın aferin Murat

-Sağ ol abla, geleyim mi yardıma?

-Yok, benimki de bitti sayılır sağ ol.

İki askerin dışında seslerini duyduk yaralı taşıyorlardı ve aniden içeri girip “Lütfen yardım edin!” dediler. Askerlerin yardımıyla yaralıyı sedyeye kardırdık. Askerlerden kısa boylu olanı.

-Abimi size emanet ediyorum lütfen onu kurtarın benim cepheye dönmem gerek.

Cevap verecek fırsat bırakmadan cepheye koştular. Yaralının durumu ciddiye. Köprücük kemiğinden vurulmuştu, kan kaybı çok fazlaydı. Kolunda ki sargıyı açınca, önceden kolundan vurulmuştu ama cepheyi terk etmeyip sadece bez parçasıyla sarmıştı. Kolu iltihaplanmıştı ama şu anda önemli olan kurşun yarasıydı. Kursunu çıkarmakla uğraşıyordu ki yaralı askerler artık nefes almıyordu. Üzerini örttük kardeşi için üzülmüştük ama ben daha çok Hasan’ı merak ediyordum, amaç neydi neden gitmişti Aslı hemşire durumumu merak edip:

-Hasan’ı mı düşünüyorsun?

-Evet, köye dönmüş olamaz mı?

-Kimsesi yok ki nereye gidecek.

-Haklısın söylemek bile istemiyorum ama inşallah sınırdan çatışma bölgesine gitmiş olmasın?

O sıra da içinde göz gezdirirken iki gün önce şehit olan askerden çıkarttığımız elbiselerin olmadığını gördüm.

-Elbiseler yok!

-Hasan mı aldı yoksa?

-Yaşı belli belli olmasın diye o elbiseleri giymiş olabilir. Öfkesine yenik düşüp çatışmaya gitti.

-Başına bir şey gelmese bari.

Hasan’ın çatışma bölgesine gittiğini kanaat getirmiştik. Başına bir şey gelmemesi için dua ediyorduk. 3 hafta geçmişti Hasan için çok meraklanıyorduk. Revire bir yaralı geldi, çadırda girer girmez tanıdım. Hasan’dı gelen, geldiği için çok sevinçliydim ama yaralandığı için üzüliyordum yarası hafifti kolundan vurulmuştu. Hemen kurşunu çıkartıp kolunu sardık. Bizi bırakıp gittiği için kendini mahcup hissediyordu, yüzümüze bakamıyordu. Aslı hemşire önce biraz kızdı ama ardından sarılıp bir daha böyle bir şey yapmaması gerektiğini söyledi.

Hasan;

-İkinizden de özür dilerim.

Hasan’a baktım ve ikimiz de tebessüm ettik.

Buraya geldiğimden beri çok zaman geçmişti, artık 16 yaşımdaydım. Askerlerimizin sayısı günden güne azalıyordu. Ama düşmanlarda da çok büyük kayıp vardı. Akşam ezanı okunduktan sonra çadırın dışında iki tane komutan konuşuyordu ve ben rahatça duyabiliyordum.

-Asker sayımız azaldı, yiyecek kıtlığımız var eğer biz bir an önce asker toplayıp saldırıya geçmezsek, düşmanımız saldırıya geçecek ve bizi yenecektir.

-Taarruz için yeterli adamımız yok.

-Köylerden toplayalım, gönüllü olanları alalım.

-Bunu yapmamız ne kadar sürer.

-Bir haftayı bulabilir.

-Bir hafta çok, üç gün içinde ne kadar adam toplayabilirsen topla. Cephane desteğimizin gelmesine ne kadar kaldı?

-Bir ya da iki gün.

-Güzel, yarın sabah dört asker görevlendir köylere dağılıp adam toplasınlar.

-Emredersiniz komutanım.

Duyduklarımı heyecanla Hasan'a anlatım. Taarruz gününde bizde savaşa katılabıldık. Aslı hemşireye durumu anlattık önce gitmemizi istemese de, askere ihtiyaç olduğunu taarruz başarılı olursa düşmanı def edeceğimizi söyleyince üzülerek izin verdi. Bu üç gün bizim için geçmek bilmedi. Taarruzun olacağı günün gecesinden Hasanla beraber komutanın yanına gidip taarruza katılmak istediğimizi söyledik. Bize çok genç olduğumuzu ve Aslı hemşirenin yardımı ihtiyacı olduğunu söyledi. Kararlılığımızı daha da belirtince, istemeyerekten de olsa tamam dedi. Gözümüze uyku girmiyordu, sabah olmuştu, askerlerin çoğu komutanın çadırının yanındaydı. Ülkelerin durumundan bahsediyordu, Hasan'a artık bizde gidelim dedim. Aslı hemşireyle sarılıp vedalaştık. Elimizde ne silah ne de mermi vardı, komutanın yanına gelince, komutan yaverine;

-Bu gençlere silah ve cephaneye ver.

-Emredersiniz komutanım

Komutanın yaveri, onu takip etmemizi söyledi cephaneye geldik ve silahımızı verdiler, çok ağır olacağını düşünmediğim için tam elime aldım ve düşürdüm. Yaver bana sert bir bakış attı, biraz korkmuştum, silahlarımızı verip hızla gitti. Tekrar komutanın çadırına döndük "Herkes siper bölgesine gitsin!" emri geldi. Düşman kampının 10 kilometre ötede olduğunu söyledi. Cephenin etrafındaki düşmanlar etkisiz hale getirilince kampa baskın düzenleyecektik. Cepheye bir bomba düştü ve herkes siper bölgesine diye bağırıldılar. İçimde hafif bir korku vardı ilk defa çatışmaya çıkıyordum. Hasanda da korku vardı ama önceden geldiği için korkusu benden daha azdı, ilk ateş edişimde omzum acımişti bir saate yakın olduğum yerde ateş ettim. Hiçbir hedefi bulmamış olmalıydı çünkü korkudan kafamı çıkartamıyordum. Anlık bir cesaretle kafamı çıkartacaktım ki üstümden bir mermi geçti ve sadece sesini duymuş olsam da olduğum yere yatıp korkudan kısa bir süre öyle durdum. Hasan yanımdaydı ve bana korkmamamızı, kendime gelip savaşmamızı söyledi. Sadece kafamı sallaya bildim ve elime yeniden silahımı alıp ateş etmeye başladım.

İki saat gibi bir süre cephenin sağ tarafı temizlenmişti sağ tarafta ki askerler yardım için yanımıza geldiler yardımları sayesinde sol tarafın temizlenmesi bir saati bulmuştu. Zaten düşmanlar da taarruza kalkacakları için siper bölgesindeki askerleri azalmıştı askerler sevinç içerisinde bağıra bağıra konuşuyorlardı, komutan çevredeki bir kayanın üstüne çıkıp;

-Ey şanlı askerlerim, uzun süreceğini düşüneceğim cephe temizleme işini sizin sayenizde kısa bir sürede başardık ama bizim asıl hedefimiz düşman kampını basmak ve düşmanı def etmektir.

Düşman kampına doğru yola çıktığımız ve yakınlarda duracağımız gece olunca taarruzumuz başlayacaktır. Allah gazabımızı mübarek eylesin.

Bir saat içinde yola çıkmıştık. Gözcüler görmemesi için kampın arka tarafına gelmemiz gerekiyordu ve bu da yolumuzu biraz uzattı akşama doğru gideceğimiz yere vardık. Geceyi beklemeye koyulduk heyecanlı bir bekleyişin ardından nihayet gece olmuş karanlık çökmüştü. Yola koyulduk ve kampın etrafını siper aldık. Önce üç asker gizlice kampa girmesi düşmanları öldürmesi için gönderildi. Yakalandığı an bizler ateş açacaktık. Üç asker nöbetçilerinin yarısını halletmişti. Her şey güzel gidiyordu ki askerlerimizden birisi yakalandı. Komutanın emriyle ateş açtık ve taarruz resmen başlamıştı. Çok geçmeden siperden kalkıp kampa girmeye başladık. Ben Hasanla beraber ilerliyordum çadırların içine bakmamız söylendi. Hasan ile iki çadır gezdik ikisi de boştu üçüncüsünde ise biri vardı ve Hasan'a ateş etti, bacağından vurdu. Hasan acılar içinde yere düşerken silahını bana doğrultuyordu ve onu göğsünden vurdum Hasan'ın yanına geldim ve eğilip başını dizime koydum. "Beni bırak sen devam et, taarruz bitince tekrar gelersin!" dedi. Bırakamam, dedim ve ısrar etmemesini söyledim yarım saat içinde kamp düşmanlardan arındırıldı. Yaralı ve şehitlere bakıldı sabah olunca cepheye döndük komutana telgraf gelmişti. Telgrafları eline alıp okuyunca yüzünde bir tebessüm belirdi. Telgrafi yaverine verip yüksek bir sesle okumasını söyledi.

-Komutanım, ülkemizin yarıdan fazlasında düşmanlar def edilmiş durumda. Bize durumumuzu bildiren bir telgraf yazın ve size gerekli olan yardımları yapalım. Ne kadar askere ve cephane ye ihtiyaç varsa belirtiniz.

Herkes bir kere daha sevinmişti ve çoğumuz eve dönmek için hazırlık yapıyorduk. Düşmanı def etmenin gururuyla köyümüzde döndük...

Berkan DEMİR

Tarih 1070 Alp Arslan ordusuyla yola çıkar amacı insanları ve ataları için yeni bir diyar fethetmektir. O diyar, kutlu Anadolu... Savaş kapıda... Bu savaşın sonucu bin yıl sonra bile dillerden düşmeyecekti. Malazgirt Meydan Muhaberesi tarihimiz açısından dönüm noktası olup büyük kayıplar sonucu alınan bu topraklarda savaş hiç bitmeyecek ancak ve ancak bütün dünya tek bir bayrak tek bir kubbe ve tek bir milletle birleşene kadar. Alp Arslan'ın gulamları ona çok sadıktır. O gulamlardan biri Nazım'dı. Nazım sade bir hayat yaşamıştır. Babası ona genç yaşta askeri eğitim verip onu eğitmeye başlamıştır. Fakat babası genç yaşta vefat edince annesine bakmak için orduya katılan Nazım çok kısa bir sürede gulam oldu ve Alp Arslan'ın gözüne girdi. Askerlikte karşılaştığı bir şifacı hatun ile evlendi ve üç çocuğu oldu Nazım çocuklarını kendi gibi yiğit bir asker olarak yetiştirdi ve sonrasında Alp Arslan'ın emri ile küçük bir ordunun başına geçti. Nazım, devletin Bizans'la savaş halinde olduğunu bildiği için en iyi askerleriyle sınırlarda devriye geziyordu

Yanan bir Bizans köyü gördü şaşkındı o köyü Selçuklu yağmalamış olamazdı. Tez zamanda askerleri ile köye gidip düşman köyünü kurtaran Nazım haydutları kılıçtan geçirdi ve çoğu Bizanslının gönlünü fethedip köyde bir gün konakladıktan sonra köyü terk etmek zorunda kaldı. Neticede görev beklemezdi Alp Arslan'ın verdiği vazife ile sınırlarda tekrar devriye gezmeye başladı ve otuz gün sonra sefere çağıldı. Bizans ordusuna nazaran Selçuklular daha azdı. Alp Arslan'ın kefenle savaşa katılması ve din adamlarına dua okutması üzerine yüreklenen Selçuklu askerleri savaşmak için can atıyordu. Kısa bir süre sonra komutanlar karşı karşıya geldi ve seçtikleri en iyi askerleri savaşturnak için meydana çıkartılar. Bunlar arasında Nazım'da vardı Alp Arslan'ın en sadık askerlerinden olan Nazım üç komutanın kellesini aldı. Kendisi de sağ bacağından yaralandı ve gazi unvanı aldı. Bunun ardından düşman ordusu harekete geçti Alp Arslan, Nazım'ın savaşmasını istemiyordu ve çadırına gidip ona savaşmaması gerektiğini açıkladı. Fakat Nazım Alp Arslan'la aynı fikirde değildi. Cenk meydanında şehit olmak istiyordu. Savaşa katıldı çetin bir muharebeden sonra düşman birliği geri çekilmek zorunda kaldı. Selçuklu ordusu zafer kazanmış gibi görünse de çok kayıplar vermişti. Ordusunu toplayan Alp Arslan Bizans köylerini ele geçirdi.

Zamanla köylülerin güvenini kazanan Alp Arslan Anadolu'yu kesin bir Türk yurdu yapmak için komutanlara toprak vererek onları fetih yapmaları için teşvik etti. Bunun sonunda ordu çoğaldı ve gaza hareketine başladı. Alp Arslan ise Nazım ile birlikte başkente döndü. Yolda saldırıya uğramaları ise an meselesiydi ve uğradılar da. Alp Arslan'a atılan okun üstüne atlayan Nazım oracıkta şehit düştü. Alp Arslan Nazım'ın na'sını ailesine teslim etti. Alp Arslan kılıç arkadaşı Nazımın cenaze namazına katıldı. Sonrasında Türk ordusu düşman ordusuna çok ağır darbeler vurdu. Bu milletin nice Nazım'ları var. Şehit olmak için canını dişine takan askerleri var. Ünlü bir atamızın söylediği gibi Türkler bayraksız, devletsiz ve vatansız kalamaz...

ACI HAYAT

Yıl 1965, 15 yaşında olan, Ali Osman 4 çocuklu bir aileden geliyordu. Ali Osman 4 kardeşin en büyüğüydü. Ali Osman bir gün babasının çok hasta olduğunu öğrenmiş. Çok fakir olmaların rağmen babasının tedavisi için ahırlarından 5 koyunu satmaya kara vermiş. Ve amcaoğlunun yanına gidip durumu anlatmış. Amcaoğluyla birlikte babasını merkez hastanesine göndermiş ama hastalığı büyük olduğu için İstanbul'a gitmeleri gerekmiş. Onun için babasını karşısına alıp tüm gerçeği anlatmış. Yani koyunların hepsini sattığını babası bunu duyunca çok üzölmüş çünkü 5 koyundan başka hiçbir şeyleri yokmuş ve babası Ali Osman'a küsmüş. Ve Ali Osman amcaoğlu Cumali ile babasını İstanbul'a tedavi için göndermiş. Ve İstanbul'da günlerce tedavi gören babasının hastalığı git gide kötüleşmeye başlamış ve Ali Osman'ın babası ölmeden çocuklarını, köyünü görmek istemiş. Ve amcaoğlu Cumali onu alıp köyüne geri getiriyordu.

Köye yani çocuklarına 1 saat kala Ali Osman'ın babası vefat etmiş. Bunu duyan Ali Osman çok üzölmüşü çünkü babası ona 5 koyunu sattığı için ona küsmüş ve daha barışmadan vefat etmiş. Onun için Ali Osman çok üzölmüşü. Günlerce o babasının ölümünü unutamamış. Ve her gün babasının mezarlığına gidiyordu. Sonra askere gitmiş. Askerliğini bitirip gelmiş. Ve annesi ve kardeşlerine bakmak için zengin bir ailenin hayvanlarının çobanlığını yapmaya gitmiş. Aldığı parayı annesine ve kardeşlerine göndermiş. Yıllarca yatıktan sonra geri dönmüşü. Annesi Rabia Ali Osman'ı evlendirmeye karar vermişti. Ve paraları olmadığı için Ali Osman'ın annesi Rabia, yıllar önce vefat eden eltişini kızına bakmak için yanına almıştı. kızını karşı köyde Raşit'e verip, Raşit'in kardeşi Müzeyyen'i de Ali Osman'a almıştı. Ali Osman evlendikten sonra Ali Osman'ın kayımbabası Ali Osman'a bir tane inek vermişti. Onlarla onun sütünden ve inek yavru lamıştı yavrusuna baktılar ve sonra yavrusunu da büyütüp, inek te yavrusunu satıp, koyun almışlardı. Ali Osman'ın eşi çok çalışkan biriydi ve koyunlar kısa sürede sürü oluşturdu. Kendi hayvanları olmuştu tabi bunları tek başına yapmadı. Ailesi ile birlikte ve beraberlikle yapmıştı ve bu arada da 6 tane çocuğı olmuştu.

Kardeşini de alıp İstanbul'a geldi ve inşaatlarda çalışıp köyündeki annesi ve eşine para gönderdi. Annesi bir çoban tutup yardımcı oldu. Ali Osman kardeşlerini de evlendirmek istiyordu. Kardeşlerine babasının yokluğunu hissettirmede. Kardeşi İstanbul'da kaldı kendisi Kastamonu'ya geri döndü ve kız kardeşini evlendirdi. Sürüyü satıp 2 erkek kardeşini evlendirip. "İstanbul'a yerleşmek istiyorum" bunu çok sevdiği annesi Rabia'ya söyledi. Annesi buna çok üzöldü annesi köyünü çok seviyordu. Ne zorluklarla kurduğı yuvasını bırakmak zor geliyordu annesine ama oğlunu da düşündü ve ona oğlu Osman'a tamam dedi. İstanbul'a geldiler temelli birlik beraberlik için İstanbul'daki kardeşini de evlendirdi. Ali Osman mutluydu çünkü yapmak istediklerini yaptı, babasının yapması gerekenleri o yapmıştı son olarak da kendi çocukları da bu arada bayağı büyümüşü ve çocuklarıyla birlikte el ele vererek çocuklarını askere gönderip çocuklarından askerden geleni evlendiriyordu. Uzun süre çocukları da evlenmiş ve artık İstanbul'da bir işi kalmamıştı. Annesi ve eşi ile köye geri dönmeye karar verdi. Senelerdir duran evi eskimıştı ve onu yaptırmaya gitti. Bir Arife gecesi İstanbul'da vefat eden annesinin ölüm haberini aldı. Ve o anda yıkıldı çünkü babası da, annesi de artık hayatta yoktu. Artık tek başına kalmıştı

Gökhan ŞEN

BİR GARİP DENEY

2014 yazıydı hava çok sıcaktı, ailemle birlikte Kıbrıs'a tatile gidiyorduk. Yolda yanıma biri oturdu. Garip bir adamdı biraz ürkmüştüm. Bilgisayarla bir şeyler yapıyordu kodlar vardı. Daha sonra tanıştık. Adı Tarık'mış. Yaptığı şeyleri sordum Tarık abi insanların hayatını değiştirecek bilgisayar kodları olduğunu söyledi. Benim ilgimi çekti ve biraz daha açıklamasını rica ettim. Tarık Abi anlatmaya başladı. Benim anlayacağım bir şekilde bir tane hayvanın genetik kodunu insanlara aktarmaya çalışıyorlarmış hep sorun çıkıyormuş Kıbrıs'a indiğimiz zaman nereye gittiğini öğrendim ve yanına gitmeye karar verdim. Aradan birkaç gün geçtikten sonra Tarık Abi beni yanına çağırdı ve yardım istedi.

Ben bilim ile alakalı konuşacağız diye düşünürken bir huzur evine yardıma gittik. Orada yaşlılara yardım ettik, güldük, eğlendik sonra Tarık Abinin işyerine gittik. Dışarıdan pek güzeldi ama içeri girdiğimde şaşkına dönmüştüm bilim kurgu filmlerinden fırlamış gibiydi iyice meraklandım. Sorular sormaya başladım.

Tarik Abinin açıklamaları benim dikkatimi çekmişti. Ona ne zaman ihtiyacı olursa yardım etmek istediğimi söyledim. O da kabul etti. Boş vakitlerimde ona yardıma gittim. Orada benim yaşlarımda bir kızla tanıştım adı Aleyna'ydı. Onunla konuşmaya çekiniyordum. Sonradan öğrendim ki Tarık abinin kızıymış. Akşam yemeğine Tarık abi beni çağırmıştı bende hazırlandım gittim. Yemeyi yedik ama ben biraz çekiniyordum. Yemeğin sonlarına doğru rahatlamıştım. Ertesi gün Aleyna'yla buluştum ve Tarık abinin yanına gittim ve beni görünce bana kimyagerlere yardımcı olmamı söyledi. Kimyagerlerle beraber çalıştım bir şeyler öğrendim

Tarik Abi her tarafta olduğu gibi yine evine yardıma gitti. Tarık abi bana rol model olmuştu onun gibi biri olacaktım. Tarık Abi bana ileride kendi okulunda okumamı ve eğitimi olmamı istedi ve kabul ettim. Benim İstanbul'a dönme vaktim gelmişti ve Tarık abini yanına gittim onla konuştum gideceğimi söyledim. Tarık abi bende bir ya da iki ay sonra İstanbul'a dönüce buluşuruz dedi. İstanbul'a döndüğümde. Arkadaşlarıma Tarık Abi ve Aleyna'dan bahsettim gerçekten etkilendiler. Okulda her gün DNA kodu hakkında araştırma yaptım. Tarık abi İstanbul'a dönmüştü beni arayıp yanına çağırdı. Yemek ısmarladı köyde yaptıklarımın bahsettim ona DNA kodu hakkında öğrendiğim şeylerden bahsettim. Aradan bir iki gün geçti Tarık abi ortadan kayboldu ve haber alamadım Aleyna'yı aradım açmadı. Endişe ettim, gittim evlerine sordum kimse bilmiyordu. Korkmaya başlamıştım. O arada evime gittim. eve giderken birinin beni takip ettiğini fark ettim biraz hızlandım aniden önüm kesildi beni bir arabaya bindirdiler ve götürdüler gözümü açtığımda bir adadaydım ne olduğunu anlayamamıştım dışarıdan Aleyna'nın sesi geliyor, yardım istiyordu. Aleyna'nın başına kötü şeyler geldiğini fark ettim...

Yunus Emre GENÇTÜRK

BİR TÜRK HİKÂYESİ

XIII. yüzyılda Torosların eteklerinde bir Türk beyliği vardı. Beyliğin başında yiğit ve düşmanlara korku Alâeddin adında bir bey vardı. Alâeddin Bey'in Mustafa ve Ali isimde oğulları ve Fatma adında bir kızı vardı. Alâeddin Bey adaletli ve yiğit bir beydi. Bu sebeple herkesin takdirini toplamıştı Alâeddin Bey topraklarını gezerken halkın ihtiyaçlarına göz atar ve onlara yardım eder, dertlerine derman olurdu. Yine böyle bir gün yanına bir çocuk yaklaştı ve Alâeddin Beyden evine gelmesini söyledi. Alâeddin Bey çocuğa adını sordu, çocuk adım Osman'dır, dedi. Alâeddin Bey Çocuğa sen kimlersensin, dedi. Osman, ben çobanın oğluyum, dedi. Alâeddin Bey, çocukla yürümeye başladı, çocuğa su verdi. Onunla çok yakından ilgilendi. Çocuk onu bir eve getirdi. Evde annesi ve babası hastaydı ayağa kalkacak dermanları yoktu. Bunu gören Alâeddin Bey, yanındakilere, hekim başının çağrılmasını emretti. 1 2 saat sonra hekim başı geldi, hastaları muayene etti ama hekiminde yapabileceği bir şey yoktu. Hastalıkları son evresindeydi.

Aradan birkaç gün geçti. Ve Osman'ın babası Alâeddin Beyi yanına çağırdı ve şunları söyledi: "Benim oğlum Osman'ım sana emanet, ona iyi bak, o çok iyi bir çocuktur." Dedi. Alâeddin Bey "Müsterih ol, oğlun oğlumdur!" diyerek söz verdi. Aradan birkaç hafta geçti ve Osman'ın annesi ve babası vefat etti. Cenaze namazları kılındı, toprağa verildiler Osman ata binip uzaklaştı. Alâeddin Bey peşinden asker gönderip Osman'ı takip ettirdi.

Osman 1 ay sonra geri geldi Alâeddin Beyin elini öptü ve teşekkür etti. Alâeddin Bey Osman'ı yedirdi, içirdi, giydirdi. Onu kendi çadırına aldı oğulları ve kızı Osman'a çok çabuk ısındı ve birbirlerinden hiç ayırmadılar günler böyle güzel geçti. Osman, Ali ve Mustafa savaş eğitimlerine başladılar. Kılıç kusandılar, birbirleriyle eğitim yaptılar ve güçlü bir asker oldular. Fatma ise obanın kadınlarının yanına halı dokumaya başladı. Alâeddin Bey çocuklarının gelişimlerinden çok memnun kaldı. Hep beraber mesut bir hayat yaşadılar.

Yunus Emre GENÇTÜRK

BİR YABANCININ GÖZÜNDEN TÜRKİYE

1980 yılının sonbaharı. İstanbul, manzara gibi yapraklara bürünmüş o eşsiz boğaz manzarasıyla turistlerin ilgisini çekmeyi başarmıştı. O yıllarda İran'dan gelen genç bir üniversite öğrencisi olan Farah, 1979 İran olaylarından sonra karışık olan ülkesinden uzaklaşmak zorundaydı. Eğitimine İstanbul'dan devam etmek zorunda kalan bu genç, kültürlerinden, insanlarından pek uzak olmayan İstanbul halkını kısa bir süre içinde benimsemeye başlamıştı. Farah kendine kalacak bir yer arıyordu. Fakat bozuk Türkçe' si ve utangaçlığı adeta başına bela olmuştu. Bir sabah ev bulmak için yola koyulmaya başladı. Fakat nereden başlayacağını bilmiyordu. Düşünmek için bir parkın içine girip oturacak yer aradı. Ardından ona doğru koşmakta olan küçük bir kız ayağı takılarak yere düştü. Bunu gören Farah, küçük kızın yanına gidip ona: "İyi misin?" diye sordu. Küçük kız da ağlayarak annesini kaybettiğini söyledi. Belki de küçük kızı o an en iyi Farah anladı. O da yanında kimsesi olmadan yaşamaya çalışıyordu. Gönlü küçük kızı orada bırakmaya el vermemişti. Kızın elinden tutup parkın etrafında gezdirmeye başladı. Uzunca bir sürenin ardından tam da umutlarını yitireceklerken küçük kızın annesi ağlayarak onlara doğru koştu. Kızıyla ilgilendi, Farah'ı unutmamıştı. Farah fark edilmediğini anlayınca arkasına dönüp sessiz sessiz uzaklaşmaya çalışıyordu ki, küçük kızın annesi ona doğru koşup, ellerini sımsıkı tuttu, minnetlerini sunmaya çalıştı. Farah bozuk Türkçe' si ile teşekkürle gerek olmadığını anlattı. Farah'ın yabancı olduğunu anlayan kadın onunla sohbet etmeye çalıştı.

- Adın nedir?
- Farah. İran' dan geldim, okumak için.
- Türkiye'ye gelmenin özel bir sebebi var mı?
- Burası ülkem kokuyor.

Kadın gülümseyerek: "Ben de Şahika. Kalacak bir yerin var mı ?" gibi cümlelerle ona yardım etmek istiyordu. Farah acilen kalacak bir yer bulmalıydı. Gururunu bir kenara bırakıp derdini anlatmaya çalıştı.

- Aslında bakarsanız ne ailem, ne arkadaşlarım ne de kalacak bir yerim var. Üniversite okuyup mesleğimi elime alınca saygınlık kazanabilirim. Fakat bu çok zor.

Bir an ortalığı kısa bir sessizlik basmıştı. Şahika hanım Farah'a evinin hemen karşısında küçük de olsa bir üniversite öğrencisi için yaşanılabilir şirin görünümlü evini ucuz bir fiyata armağan etti. Farah birkaç gün eve taşınıp alışma aşamasındaydı. Nihayetinde zor günleri yavaştan atlatmaya başlamıştı. Şahika hanım ve komşuları misafirperverliklerini esirgemiyordu. Gerek üniversite arkadaşları, gerek çevresindeki insanlar gerçekten de çok misafirperverdi. Mahallenin büyükleri Farah ile sohbet eder, eski günleri anlatırdı. Farah Türkiye'de misafir ve yalnız olduğu için mahalleli onu el üstünde tutuyordu. Çünkü Türkler misafire her zaman önem verirdi. Farah'ta bunu en derinlerine kadar yaşıyordu. Mahalledeki esnaflar harçlık verir, ona sahip çıkardı. Mahallenin kadınları yaptığı yemeklerin bir kısmını ayırır, Farah'a götürür ve halini hatırlar sorarlardı. Bu sadece Farah için geçerli bir olay değildi. "Komşu komşunun külüne muhtaçtır" Atasözü tam da yerini buluyordu. O dönemler fazlasıyla kültürlü, saygılı bir halk vardı aslında. Kültür dediğimiz şeyin, okumak ve bir mesleğin olması ile tamamlanmadığının en net örneklerini yaşıyordu Farah. Başarıya gitmek için karşısındaki basamakları sadece burada Üniversite okuyarak değil, genel kültürün, saygının, insan ruhunun en derinlerine işlemesi gerektiğini kavrayıp o basamaklara nasıl ulaşabileceğini anlamıştı.

Çevresindeki saygılı insanlar çoğalmıştı. Türkiye'yi o kadar çok sevmişti ki buradan kopmayı hiç düşünmüyordu.

Üniversite hayatı bitince ülkesine döneceğini kabullenemiyordu. Ülkesini çok seviyordu. Fakat Türk kültürünü, insanların sıcakkanlılığını iliklerine kadar benimsemişti. Eğitim seviyesi ve eğitimdeki eşitlik onu buraya bağlayan bir diğer nedenlerden biriydi. Annesinin özlemini elbette ki çekiyordu. Fakat Şahika Hanım ona annesinden farksız geliyordu. O ki okul okumamış bir kadındı. Fakat genel kültürüne laf söyletmeyecek şekilde bilgili bir kadındı. Farah'ın akıl hocasıydı. Sayılamayacak kadar kitap bitirmiş, sanatla ve müzikle uğraşan kendini kısıtlamayan kadınlardandı Şahika hanım. O ve mahallenin kadınları toplanır, Farah'a ve küçük kızlara asla masallardaki aciz, güçsüz ve kurtarılmayı bekleyen prensesleri örnek almayı değil; her zaman savaşçı, güçlü Türk kadınlarını örnek almayı öğütlerlerdi. Atatürk döneminden bahseder, bir kadın olarak buradaki kadınlar kazandığımız hakları bir kenara atmayıp sahip çıkmayı, sanattan ve bilimden kopmamayı öğütlerdi.

Artık kısa bir süreliğine İran'a gitmeliydi Farah. Geride bıraktığı bir ailesi vardı neticede. Öncelikle onu hayata bağlayan umutlandıran ve hırslandıran Şahika Hanım ile uzun süre vedalaştı. Ardından mahalleliler ve arkadaşlarıyla vedalaştı. Ve uçağına binip İran'a doğru yola çıktı.

Gökyüzünü izleyerek dolu gözlerle Türkiye'de yaşadığı o güzel anıları, zor durumda üstesinden gelinmeye çalışılan o beraberlikleri, birlikte ağlayıp birlikte gülmeleri ve misafirperverlikleri düşündü ve kendine şu sözleri söyledi; "Oraya sadece üniversite okumak için gittim. Ve üniversite okuyunca toplumda saygın bir kimliğe ulaşabileceğimi sandım. Ama üniversite okuyup insanlığını kaybetmiş onlarca insan gördükten sonra ne kadar saçma düşüncelere sahip olduğumu anladım. Oradaki insanlar bana büyük bir hayat tecrübesi oldu. Başarıya giden basamaklarda insan olmayı öğrendim aslında." Ve son olarak İran'a gidince bu yaşadıklarını anlatmayı ve İran'ı geliştirmek için Türk kültüründen yararlanmayı amaçladı Farah.

Ceren ARSLAN

BİRLİK BERABERLİK

Birlik beraberlik denilince aklımıza dostluk, akrabalık, komşuluk vatan gibi birçok şey geliyor. Ancak insanlar şunun bilincine artık vardı bu birlik ve beraberlik bozuluyor yok oluyor. Çünkü insanlar değişiyor, hayat değişiyor hayatımıza bazı şeyler ekleniyor. Bunlar hayatımızı bazı yönleriyle olumlu etkilese de bazı yönleriyle de kötü etkiliyor.

1980'li yıllara baktığımızda komşuluk, akrabalık ilişkilerinin daha sık olduğunu ve birçok şeyin birlikte yapıldığını, insanların birbirlerine yardım ettiğini görüyoruz. Bu güzel özelliklerimiz yıllar geçtikçe kayboldu. Bunun baş temeli teknoloji. Teknoloji hayatımıza girdiği andan itibaren bazı şeyler yok oldu. Bunların başında birlik beraberlik geliyor. Teknolojiyle birlikte insanoğlu da değişiyor. Önceden neden mi birlik beraberlik vardı? Çünkü teknoloji yoktu önceden saf bir insanoğlu vardı. Şuan kendi diğerlerinden üstün gören parayla güç gösterisi yapan insanlar var. Var ama unuttukları bir şey var. Hepsinin gideceği yer aynı. Birlik beraberliğin bozulması insanlar arasında küslük, kavga gün geçtikçe kan dökmeye kadar gidiyor. İnsanlar böyle bölünürken kimse birlik beraberlik diye bir kavramdan bahsetmesin, eğer birlik beraberlik olsaydı; kavga, kırgınlık olmazdı. Öyle ki kavga eden iki insanı ayırmak yerine onların kavgasını seyretmeyi tercih eden; kadınlara el kalkarken ses çıkartmayan insanlık haline geldik. Bunlarla kalsak yine iyi. Vatanını satan insanlar, vatanını bölmeye çalışan insanlar var. Eğer biz birlik ve beraberlik içerisinde yaşasaydık ne vatan hainleri ne başkaları bizi ayıramaz.

İnsanlık, insanın yaptığı şeyler yüzünden bozuluyor bu kesin... Her insan kendi çıkarını düşünürse geleceğimiz nokta tam olarak da bu. Birlik beraberliği gördüğüm en güzel, en anlamlı durum 15 Temmuz gecesi idi. Vatanı için birlik içinde bir şeyler yapmaya çalışan bir toplum... Kendi canını umursamadan tankların önüne yatan, kendini silahların önüne atan insanlar... Evde gözü yaşlı kalbi korku dolu babalarını bekleyen çocuklar... Birlik ve beraberlik içinde yaşamak için illa bazı olayların gerçekleşmesi gerekmiyor. Normal hayatta da bu şekilde yaşayabiliriz. Kendi insanımızdan bir şey çalınca ona zarar vermiş olmuyoruz hem kendimize hem de vatanımıza zarar vermiş oluyoruz.

Birlik beraberliğin birçok olumlu yanı var hatta sadece olumlu yanı var. Çok zor şeyleri bile beraberce kolaylıkla atlatabiliyoruz. Tek başına bir şeyler yapmak yerine hep birlikte bir şeyler yapmaya çalışan insanları tebrik ederim. Bazı insanlar için zor olan bir şeyi başardığımız için belki de ayakta duran şeyler var hayatımızda. Hiçbir zaman pişman olmayacağımız şeyler için birlik beraberlik...

Musa DURSUN

TÜRK KÜLTÜRÜNDE BİRLİK, BERABERLİK VE EŞİTLİK

Türk kültüründe birlik tarihimize dayanır. Tarihimizden gelen bilgiler, inançlar, sanat, ahlak, akrabalık, aile, adalet, dil, birlik ve beraberlik gibi kültürel değerlerimiz günümüze kadar gelmiştir. Türk kültürü çok geniştir. Öncelikle savaşlarımızdan başlarsak geçmişten bugüne kadar yapılan savaşlarımızı birlik ve beraberlik içinde olduğumuz için kazandık. Yaşlı, genç, kadın, erkek, dil ayrımı yapmadan eşitliğimizi ve beraberliğimizi tüm dünya ülkelerine gösterdik.

Türk kültüründe sevinçler, acılar, düğünler, bayramları hep beraber birlikte yaşanır. Bu bizim kültürümüzdür. Bayramlarda akraba ziyaretleri, ramazanda iftarda buluşmak dini ve milli bayramlarımızı birlik ve beraberlik içinde kutlamak Türk kültürüne dayanmaktadır. Türkiye Doğu ve Batısıyla çok güzel mutfağı olan ve inanılmaz lezzetleriyle kökeni Osmanlıya dayanan bir mutfağa sahiptir. Soframız kurulduğunda tüm aile o sofrada toplanır ve bu da birlik ve beraberliğimizi gösterir.

Türkiye'nin hangi şehrine gitseniz hepsinin kendine özgü kültürü ve yaşam biçimi vardır. Bunların en önemlisi misafirperverliğimizdir. Din, dil, ırk ayrımı yapmadan eşitlik ve birliği sağlayan güzel Türkiye'm herkesi kucaklar.

Rümeysa ARSLANTÜRK

ÇATIŞMA

İngilizler ve iş birlikçileri Sina'daki savaşı kazandığında Kudüs'e doğru geri çekilmek zorunda kalmıştık. Ama Kudüs'te tekrar mevzilenmek için yol aldığımız vakitte bir ulak bize Kudüs'ün saldırı altında olduğunu ve biz varmadan düşmesinin muhtemel olduğunu söyledi bu yüzden yeni bir mevzi planı kurduk. Rotamız Akka'ydı.

Akka yolunda İngiliz işbirlikçileri ile karşılaşmıştık. Onlarla girdiğimiz çatışmalarda birçok askerimizi kaybetmiştik ve ayrıca onları gömmek için vaktimizde yoktu şehit olan askerlerimizi sedyeler üzerinde taşıyarak Akka'ya gelmiştik. Ama Akka'nın düşman eline geçtiğini gördüğümüzde ağır bir hayal kırıklığı ile ne yapmamız gerektiğini düşünmeye başladık ve gece vakti gizlice şehre giriş yaptık. Ardından cephanelikten bir kaç mühimmat ve belgeyi aldıktan sonra deniz yolu ile Akdeniz üzerinden Anadolu'ya ulaşmayı başardık. Zamanla İç Anadolu'ya sıkışmıştık ve Sultanımızın teslim olduğunu söylendi.

Kaderimi acı içinde bekledim ve sonra bir kurtarıcı geldi ve bizlere bu savaşın burada bitmeyeceği gösterdi. İtilaf güçlerine karşı olan savaş için hazırдық ve savaştık. Düşmanlarımızı teker teker vatan toprağından atmaya devam ediyorduk.

Üstlerim bana özel bir görev vermişti. Benden bir tren yolunu tahrip etmem isteniyordu ve ayrıca İstanbul'dan gizlice gelen silahları cepheye ulaştırmam gerekiyordu. Bu görevi kabul ettim. Bana verilen talimatlar ışığında tren raylarını tahrip ettim. Ardından raydan çıkan trenleri yağmaladım askerlerim büyük bir cesaret ile çatışıyordu bu bana gurur veriyordu. Ama savaş daha bitmemişti. İstanbul'dan gelen silahları da hızlıca koruma altına alıp cepheye iletmem gerekiyordu. O yüzden ilk görevlerimi hızlıca hallettim ve ardından müfrezem ile kıyıya gelmiştik. Bir doktor bana silahları ilettili bense müfrezem ile silahlara ve doktora cepheye kadar eşlik ettim. Komutanlarım bana bir madalya verdi ve benim için bir komuta görevi verdiler. Aradan bir gün geçti ve hazırlıklarımızı yapmıştık ardından taarruz için en uygun zamanda saldırılarımıza başladık düşmanı İzmir'e doğru geri çekilmeye zorladık. Düşman korkudan denize atlayıp kaçışıyordu ve biz ise vatanımızı düşman esaretinden kurtarmanın kıvancını yaşıyorduk...

Aliş GÖROĞLU

DİL SEVGİSİ

Türklerdeki vatan sevgisini anlatmaya ne sözler nede harfler yeter ama ben size kısaca dilimin döndüğü kadar anlatayım. Dilimin döndüğü kadar demişken hikâyenin ileriki zamanlarından Türk dili ve Edebiyatında bahsedeceğimin de şimdiden ipuçlarını vereyim. Türklerdeki vatan sevgisi örneklerinden biri Çanakkale savaşında Seyit Onbaşı tek başına kaldırılması imkânsız olan mermileri kaldırıp topa sürerek neredeyse boğazı geçen savaş gemisini batırması bu ve bunun gibi nice fedakârlıklar...

Sadece savaş kazanmakla vatan sevgisi olmaz bizim vatanımızın toprağına dikili ağaç bile ayrı bir sevgidir MUSTAFA KEMAL ATATÜRK zamanında köşkün yanındaki ağaçları kesilmesin diye köşkü taşıtmıştır yani anlatmak istediğim bizdeki vatan sevgisini ne sözcükler ne de cümleler anlatmaya yeter. Keşke vatana gösterdiğimiz sevgiyi birazda Türkçemize göstersek. Bugün bakıldığında dilimize sevgi gösteren kişi sayısı gayet az. Sokaktaki adam ana dilinin çoğu kuralını bilmeden konuşuyor. Günümüzde dilimizin değerini bilen kişiler emin olun hayatı apayrı şekilde yaşıyor.

Bu devirde kültürlü olana değil pahalı arabaya binip pahalı kıyafetler giyen kişilere saygı gösteriliyor. Ülkemizde en büyük sorunlardan bir tanesi de bu. Evet, Türk halkı olarak çok kitap dergi okumuyoruz ama başka kişilerin mesajlarını okumak için verdiğimiz gayreti kitap okumak, kendi kültürümüz ve edebiyatımızla ilgili bilgimizi geliştirmek için harcasaydık şu an kültür ve edebiyat olarak çok daha ilerideydik.

Evet, belki şuan bunu okuyan sen. Sen edebiyatına kültürüne dikkat edeceksin ki belki de senin gibi bunu okuyanlarında hayatında bir şeyler değişir. Eğer bunu okuduktan sonra edebiyata olan sevgin ve verdiğin önem artırsa sana çok teşekkür ederim. Sen de yanındakilere gerçekleri göster ki bu yozlaşma sona ersin. Çünkü edebiyat ve kültürsüz insanlar kör bir insandan farkı yoktur.

Samet ÇETİN

EKİMİN YİRMİ DOKUZU

Yıl 1923, aylardan ekim, günlerden 29. Ulu Önde Mustafa Kemal, milletvekilleri ile görüşükten sonra cumhuriyet önergesini Büyük Millet Meclisi'ne verdi. Mecliste önerge kabul edildi. Böylece Cumhuriyet Yönetimi kurulmuş ve Cumhuriyetin ilk Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal ATATÜRK olmuştur. Bu haber tüm Yurtta sevinç ve coşkuyla karşılandı. Kutlamalar yapıldı. Çok değil 4 yıl önce tarih sahnesinden silinmenin kenarında gezinen bir halk şimdi yeni ülkesini, Yeni Türkiye'sini kutluyordu.

19 Mayıs 1919'da Samsun'a inen genç bir subay 4 yıl içinde tarihin akışını değiştirmiş, Avrupa'nın Doğu politikasını çökertmişti. Samsun günlerini Erzurum takip etti. Erzurum'u Sivas kovaladı. Kongreler önce vatanın kurtarılması daha sonra da egemenliğin halka geçirilmesi yönünde çalışmalar yapıldı. Ankara'da işgal karşıtı bir meclis kuruldu. Bu meclis "Tek bir egemenlik var, o da Milli Egemenliktir. Ülkeyi yine Millet kendi gücü kurtaracaktır." ülküsü ile hareket ediyordu. Mustafa Kemal ATATÜRK henüz Ankara'ya gelmeden hükümet şekli ile ilgili kafasında bir yol haritasını çizmişti. Bunu sadece en yakındakilerle paylaşmıştı. "Hükümet şekli Cumhuriyet olacak, padişah için gereken yapılacak..."

Burada yazdığımız bu süreç bildiğiniz gibi hiç kolay olmadı. Cumhuriyetimizin kuruluşunda Dadaş'ıyla, Efe'siyle, Seymen'iyle, Laz'ıyla, Türk'üyle, Kürt'üyle, Çerkez'iyle dört bir cephede canlarını; torunları olan bizler rahat etsin, hür yaşasın, bayrağı dalgalansın diye gözlerini kırpmadan seve seve feda ettiler. Bu çabalar sonucu sahip olduğumuz Cumhuriyetimize sahip çıkmak bizim en önemli görevimizdir. Bu tarihi gün bizi biz yapan ortak değerlerimiz etrafında her zamankinden daha güçlü bir şekilde kenetlenme günüdür.

Cumhuriyet'le birlikte egemenlik kayıtsız şartsız millete geçmiş, böylelikle millet kendini yönetme yetkisini temsilcileri – milletvekilleri- vasıtası ile kullanmaya başlamıştır. Cumhuriyet yönetiminde yurttaşın seçme ve seçilme hakkı bulunur. Seçilen temsilciler yasalar yapar, yöneticileri milleti adına denetler. Yönetilenler dilerlerse seçimlerle birlikte seçtikleri yöneticilerini yine kendileri değiştirebilirler.

Bu nedenle Türk halkına ve milletine en çok yaraşır yönetim biçimi Ulu Önder Atatürk'ün de dediği gibi medeni memleketlerin kabul ettiği Cumhuriyet rejimi olmuştur. Bizlere, en büyük eserimdir dediği Cumhuriyetimizi hediye eden Mustafa Kemal ATATÜRK'ü ve silah arkadaşlarını ne kadar büyük bir minnettarlık ve saygıyla ansak da azdır. Ruhları şad olsun...

Özlem TOKMAK

ENGELLERİ AŞALIM

Siz hiç size göre en önemli organınızın olmadığını bir an düşündünüz mü? Siz Koşarak çıktığınız merdivenleri çıkamadığınızı, o güzelim doğayı, hayvanları ailenizi ve en önemlisi önünüzü göremediğinizi, düşünsenize. Garip, düşünmediniz değil mi? Pek suçlu kim, biliyor musunuz? Suçlu, biziz!

Bizler, engelli bir birey olmanın zorluklarını bir kez düşünseydik, bir kez empati kursaydık, engelli bireylerin hayatlarını kolaylaştıracak bütün planlamaları yapardık. Sokakları, binaları, araçları hep hayatı kolaylaştıracak şekilde ayarlardık. Bu ayarlamaları kanunlara yönetmeliklere uymak için değil de “ Her insan bir engelli adaydır.” cümlesinin anlamını hayatımıza tayin ettiğimiz için yapardık.

Sizlere daha önce sağlıklı ama şu an engelli bir birey olan akrabamız Halim Çavuş’tan bahsedeyim. Babam Onu bize anlatırken her zaman Halim Abim der. Onun karakteri ve kişiliğinden ötürü çevresine hep örnek olduğundan bahseder. Babamın anlattığına göre Halim Çavuş’un akranı olduğu devrin yetenekli ve ünlü futbolcusu Şeytan Rıdvan lakaplı, Rıdvan DİLMEN’ e kafa tutabilecek düzeyde yetenekli bir futbolcuymuş. Halim Çavuş 1993 senesinde vatani görevini yaparken Diyarbakır kırsalında bölücü örgütle girdikleri bir çatışma sırasında sol ayağını kaybetmiştir. Halim Çavuş ülkesi için değil ayağını canını bile seve seve verebilecek bir insandır. Fakat bir daha futbol oynayamayacak oluşu onu oldukça üzmüştür.

Halim Çavuş, Gazilik unvanını bugün şerefle taşıyor. Ülkemizin ihtiyacı olursa bir an bile düşünmeden tekrar vazifesinin başına geçer. Ayrıca Gazi Çavuş, futbolla olan bağına asla koparmadı. Her yıl futbol federasyonunun organizasyonlarını şeref konuğu olarak onore ediyor. Her ne sebeple olursa olsun engelli bireyleri kendimizden farklı görmemeliyiz. He zaman ve her yerde onlar için duyarlı ve çözüm odaklı olmamız gerektiğini unutmamalıyız.

Velhasıl vatani ve milleti için veya bir kaza sonucu ve dahi doğuştan... Hiç fark etmez. Engelleri aşarak imkânsız başarıları bütün engelli kardeşlerimi 3 Aralık Dünya Engelliler günü vasıtasıyla yürekten selamlıyorum.

Özlem TOKMAK

FARUK VE AHMET

Bir zamanlar Faruk ve Ahmet diye çok iyi dost vardı. Faruk ve Ahmet birbirlerini çok sever, birbirlerine yardım ederlerdi. Faruk'un yardıma ihtiyacı olduğu zaman Ahmet ona, yardım ederdi. Ahmet'in yardıma ihtiyacı olduğu zaman da Faruk ona yardım ederdi.

Faruk ve Ahmet'in en büyük hayallerinden birisi birbirlerinden hiç ayrılmamalarıydı. Kendi kendilerine hayal kuruyorlardı. "Okulu beraber bitirelim, beraber askere gidelim" diye. Ve bu hayalleri de gerçekleştirmişti. Okulu beraber bitirdiler ve askerliklerini de aynı yerde yaptılar. Faruk ve Ahmet askerde de birbirlerine hep destek çıktılar. Orada yeni arkadaşlar edindiler. Faruk ve Ahmet'in komutanları onlara savaşa gideceklerini söyledi. Faruk ve Ahmet üniformalarını giyip silahlarını alıp hazırlandılar. Savaşta Faruk vuruldu. Ve o acıyla bağırmaya başladı. Bunu duyan Ahmet komutanına "Komutanım Faruk vuruldu yanına gitmeliyim!" dedi. Komutanı ona "Hayır gitme. Faruk çoktan can vermiştir!" dedi. Bunun üzerine Ahmet "Komutanım ben yine de gideceğim!" dedi. Dikkatlice karşı tarafa geçti fakat geçerken ufak bir yara aldı. Ama Ahmet kendi yarasını umursamadan Faruk'un yarasına odaklandı. Ve hemen kanamayı durdurmak için oraya sargı bezi sardı ve dikkatlice tekrar cephelerine döndüler. Hemen Faruk'u hemşirelere götürdü. Komutanları ise onlarla gurur duydu.

Hemşireler Faruk'un tedavisini yaptı. Faruk kısa süre de eski haline döndü. Ve Ahmet'e "sen bana yardıma gelmeseydi belki de şu an hayatta olmayacaktım." dedi. "Eğer sen de zor bir durumda kalırsan bende sana sonuna kadar yardım edeceğim." dedi. Faruk ve Ahmet konuşurken komutanları onları duydu. Onlara "Sizinle gurur duyuyorum, işte asker olmak bunu gerektirir. Hayatınızın devamında da sürekli yardım edin birbirinize ve diğer insanlara!" dedi. Ve diğer asker arkadaşlarının yanında Ahmet'in Faruk'u kurtardığını söyledi. Arkadaşları da onları tebrik etti.

Askerdeki arkadaşları da onları örnek alarak birbirlerine yardım etmeye başladılar. Askerlik Faruk'un ve Ahmet'in arkadaşlığını daha da kuvvetlendirmişti ve yardım etmenin ne kadar önemli olduğunu bir kez daha anlamışlardı. Askerliği bitirdikten sonra Ahmet ve Faruk birbirlerini daha da sevmeye birbirlerine daha çok yardım etmeye başladılar ve çevrelerindekiyle yardım etmeye başladılar ve mutlu mesut hayatlarını sürdürdüler.

Onur KELEŞ

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE TÜRK KÜLTÜRÜNDE EŞİTLİK

Türkler tarih boyunca çoğu devletlere örnek davranışlar sergilemişlerdir. Tarih boyunca eşitlik anlayışının Türklerde her zaman var olduğu bir gerçektir. Bu eşitlik anlayışı, belli dönemlere göre çoğu topluluklarda görülmemiştir. Her zaman tek bir cinsin üstün görüldüğü genellikle erkek egemen, ataerkil bir sistemin varlık gösterdiği o dönemlerde çoğu topluluk bu sistem ve bu sistemin dayattığı kurallar çerçevesinde ilerliyordu. Bu sistem günümüzde hala çoğunluk göstermektedir. Fakat eski dönemlerde Türkleri diğer toplumlardan ayıran en iyi örneklerden biri de bu eşitlik olgusudur. Mesela o dönemler çoğu devlette kadın aciz ve aşağılanan bir konumdaydı. Fakat Türklerde tam tersiydi. Kadın her zaman güçlü, savaşçı ve dövüşken bir kimlik sergilerdi. Kadınlar da erkekler gibi savaflara girerdi. Fakat günümüz Türkiye'sinde kadınların savafla girmesi veya askerlik gibi görevler üstlenmesi zorunluluktan ziyade bir tercih meselesine haline gelmiştir. Genellikle kadınların siyasete Atatürk'ün 1934'te verdiği seçme ve seçilme hakkından sonra atıldığını düşünsek de aslında 1934'ten önce eski Türklerde kadınlar da siyasete atılıyordu. Bu durumu açıklayan örneklerden birisi de Türklerin ve dünyanın ilk kadın hükümdarı olan Tomris Hatun'dur.

Eşitlik olgusu savaş ve siyasetin dışında spor gibi durumlarda da görülmüştür. Günümüzde erkek sporu olarak adlandırılan sporlar, geçmişte erkeklerin olduğu kadar kadınlarında olmuştur. Örneğin at binme, güreş, avlanma, cirit ve ok atma gibi sporlara kadınlar da erkekler kadar ilgi göstermekteydi. Atatürk'ün kurduğu Türkiye Cumhuriyetinin gelişme aşamalarında kadınlara verilen haklar ülkenin ilerlemesinde rol oynamıştır. Çünkü kadınların aşağılandığı, cinsiyet eşitsizliğinin hâkim olduğu toplumlar ekonomi bakımından ne kadar ileride olursa olsunlar düşünce bakımından her zaman gerilerdir. Bunun en iyi örneklerinden birisini de Türk olan bir lider, Atatürk söylemiştir "Kadınları geri bırakan toplum, geride kalmaya mahkûmdur." Fakat günümüz kadınlarının kendi kültürlerinden günden güne koptuğunu görüyoruz. Evet, günümüz kadınları geçmişe göre daha özgür. Çoğu ülkede de böyle. Ama kültürümüzden uzaklaşıyoruz. Biz Türk kadınlarının geçmişte diğer ülkelerin kadınlarından hep bir farkı olmuştur. Farkımız; kimseye muhtaç yaşamayıp güçlü insan rolü sergilemekti. Sözlerimiz küçümsenmezdi, ikinci sınıf insan rolünde değildik. Bizler ayakları üzerinde duran bireylerdik. Cumhuriyetin kazanılmasıyla aslında bir nevi sahip olduğumuz hakları geri aldık. Fakat günümüzde bir eksiklik var. Her ne kadar kadın haklarından bahsetmiş olsak da erkeklerin yaşattığı toplumsal baskılar günümüzde artmış vaziyettedir. Ve yasalarda yazılmayan şeyler toplumsal hayatımızda yasaymış gibi bize sunulmaktadır. Eski Türklerde kadınlar her zaman ayakları üzerinde durabilmiştir. Fakat geçmişimiz böyleyken geleceğimiz gerçekten böyle olabiliyor mu? Günümüzde tüm sorumluluk erkeğin omuzlarına yüklenmiş vaziyettedir. Kadının maddi ve sosyal gücü olmasa bile sorun olmuyor fakat aynı olay erkek için olsa o erkeğe denilmedik sözler kalmıyor. Ama kadınların maddi ve sosyal gücü henüz Cumhuriyetin ilanıyla kazanıldı.

Bizler tarih boyunca çok şanslı bir millettik. Çünkü bu haklar her zaman bizdeydi. Bu hakları kazanamayan çoğu ülke var. Arabistan, İran gibi. Bizim onlardan farkımız geçmişimizdir kendi öz kültürümüzde cinsiyet eşitliliğine fazlasıyla değer verildiği görülüyor. Ama toplumumuz kendi öz kültürüyle artık ilgilenmiyor. Ve toplumda kutuplaşmalar görülüyor. Ve biz Türk kadınları eski dönemlerde hükümdarlık yapmış, savaflara girmiş kadınlarımız gibi güçlü kimlikler sergilemek yerine masallardaki külkedisini, pamuk prensesi kendimize rol alarak belirliyoruz. Her zaman güçsüz ve kurtarılmayı bekleyen masal

kahramanları bize çocukluğumuzdan itibaren empoze ediliyor. Fakat tarihimizde kadının yeri bu değildi. Erkek de masallardaki prensler gibi kurtarıcı değildi. Eski Türkler de daima her iki cins birlik beraberlik içinde hareket etmişler. Ama günümüze gelindiğinde kadınlar üzerinde bir ihmal vardır. Ve erkeğin üzerine daha fazla sorumluluk yüklenilmektedir. Her iki cins üzerinde de toplumsal baskılar mevcuttur. Eşitlik alanında geçmişimizde çoğu topluluklara örnek olsak da şu an o topluluklar bizden bir hayli öndedir. Ve çoğu ülke geçmişlerinde kadınlara değersiz ve köle gibi davransa da günümüzde eşitlik konusunda biz Türklerden öndedir. Çünkü eşitsizlik bir süre sonra toplumsal olarak büyük karışıklıklara ve huzursuzluklara neden olmaktadır.

Atatürk'ün “Bir toplum, cinslerden yalnız birinin yüzyılımızın gerektirdiklerini elde etmesiyle yetinirse, o toplum yarı yarıya zayıflamış olur. Bizim toplumumuzun uğradığı başarısızlıkların sebebi, kadınlarımıza karşı ihmal ve kusurdur.” sözü her şeyi açıklamaktadır. Biz Türk kadınları geçmişimizi örnek almaya devam edersek artık ülkece gelişme yolunda başka konuları ele alırız.

Yani bir zamanlar güzel anılan geçmişimizi örnek alırsak geleceğimizde bazı topluluklara örnek oluruz. Geçmişimizde ne kadar örnek davranışlar sergilemiş olsak da geleceğimiz için fazlasını istemek ve gerçekleştirmek zorundayız.

Ceren ARSLAN

HER ŞEHİR AYRI GÜZEL

Bir Pazar sabahıydı, babam anneme Şanlı Urfa'ya gezmeye gideceğimizi söyledi.

Annem:

-Kime gideceğiz, bizim kimsemiz yok arada, dedi.

Babam:

-Asker arkadaşım Osman var, dedi.

Ben çok sevindim yeni bir şehir görecektim. Hazırlıklarımızı yaptık ve bir hafta sonra yola çıktık, yol çok uzundu ve bitmek bilmiyordu dışarı izlemek güzeldi ve nihayet gelmiştik. Otobüsten indik ve biraz bekledik. Osman amca bizi almaya geldi ve onunla gittik. Arabada giderken gördüğüm insanları, giyinişleri ve evleri bana çok farklı geldi. Osman amca ile köye giderken:

-Sizi çok gezdireceğim, dedi.

-Urfa'nın tarihini ve yemeğini tattıracağım, dedi ve köye geldik. Arabadan indik; eve girdik kalabalık bir aile bizi bekliyordu. Bizi karşıladılar. Hep beraber oturduk ve sohbet ettik. Sofra kuruldu. Yemekler çok güzeldi. Özellikle lahmacun ve çiğköfte inanılmaz güzeldi, sadece çok acıydı yapılan ayran ise o kadar güzeldi ki... Onlar bana içtiğim ayranı yayladan getirdiklerini ve yayık ayranı olduğunu söylediler. Sonra çayımızı içtik ve yatmaya gittik yataklarını görünce şaşkınlığımı gizleyemedim. İçerisi rengârenk insanın gözünü alıyordu. Yataklar yer yatağı, yorganlar ise etamin ve saten kaplamaydı. Annem : “Ne kadar misafirperver insanlar.” olduğunu söyledi. İnsanların yaşam şekilleri, giyimleri, dilleri farklı olsa da, birlik ve beraberlik içerisindeydiler. Ve huzur içerisinde mutlu bir şekilde uyudum. Sabah annemin sesiyle uyandım; bana kahvaltımın hazır olduğunu söyledi. Bende “ Daha çok erken.” olduğunu söyledim ama kalktım üzerimi giyindim. Ve odaya geçtim. Herkes kahvaltı sofrasında, ben de oturdum

Osman Amca:

-Bugün sizi çok gezdireceğim. Önce Fırat'ı göstereceğim daha sonra Urfa'nın tarihi yerlerini gezdireceğim.

Babam:

-Hepsini bugün gezmemeniz gerek akşam 8'de uçacağımız kalkacak.

Osman Amca:

-Kahvaltımız bitiyse yola koyulalım.

Hepimiz hazırlandık ve arabaya bindik, bizi çok güzel ağırladılar. Osman amcanın hanımı ise bizimle havaalanına kadar geleceğini söyledi. Arabada giderken köyden ayrıldığımızı üzülmüştüm. Osman Amca durdu ve arabanı indik. Manzara çok güzeldi Fırat'ın kıyısında, Güneş yeniden doğuyordu, kızıl renginde. Fırat ise durmaksızın akıyordu. Hep beraber bu manzarayı izledik ve sesi dinledik. Yola gitme vakti geldi ve yola koyulduk güzel sohbetlerle yolumuza devam ederken Osman Amca:

-Harran evlerine geldik

Gördüğüm evler çok değişikti. Kûlah şeklinde kubbeleri vardı ve çok kalabalıktı. Yerli ve yabancı turistlerin en çok ilgi gösterdiği yer dediler. İnsanları turistlere gösterdiği yakınlık ve ev sahipliği beni ayrıca mutlu etmişti. Daha sonra Urfa kalesine çıktık orası da muhteşemdi, sonra yola devam ettik.

Ben:

-Buralar çok kalabalık.

Osman Amca:

-Urfa'nın tarihi yeridir buralar. Yerli, yabancı sürekli misafir ağırlanır, diğer şehirlerde olduğu gibi onları en güzel şekilde ağırlayıp misafirlerimizi bir daha gelmek üzere yolcu ederiz. Şimdi de Balıklı Göl'e geldik. Burası da diğerleri gibi çok kalabalıktı. Arabadan indik ve gezmeye başladık.

Osman Amca:

-Karnımız acıktı artık yemek yeme vakti. Buraya gelip de Urfa kebabı yememek olmaz.

Güzel bir lokantaya gittik ve orada kazan kebabı ve şıllık tatlısı yedik, çok güzel lezzetlerdi. Babamlar çay içerken

Annem:

-Bizde türbeleri gezelim.

Daha sonra türbelere gittik. Türbeleri gezerken aklıma Eyüp Sultan Türbesi geldi. Gezdikçe insan huzur doluyordu. Bir süre sonra babamlar geldi ve "artık gidelim" dedi. Arabaya bindik ve yolumuza devam ettik.

Osman Amca:

-Gezilecek daha çok yer var, bir gün de bitmez.

Babam:

-İnşallah başka zaman kaldığımız yerden devam ederiz, iznimiz bu kadar.

Yol boyu havaalanına giderken şehrin güzelliklerini izliyor ve içimden hiç yol bitmesin diyordum; fakat havaalanına geldik ve artık ayrılma vaktiydi. Osman amca ve hanımı ile vedalaştık. "Yine bekleriz" dediler. Ben de "olmaz" dedim." Şimdi sıra sizde, sizde gelin biz de sizi İstanbul'u gezdirelim" dedim.

Osman Amca:

-Kızım hangi şehri gezersen gez o şehir örf ve adetlerimizle, kültürümüz ile birlik ve beraberliğimizle güzeldir. Bir şehri güzel yapan o şehrin insanıdır.

Babam:

-Doğusundan, batısına, ezelden ebediyete bayrağımız altında bir olduk var olduk, bu cennet vatanımız için şehit olduk. Bugün biz yarın gelecek nesiller. Bayrağımız dalgalandıkça, ezanımız okundukça Allah birliğimizi ve beraberliğimizi bozmasın.

Uçağa binip ayrıldık. Güzel bir şehri geride bırakmıştık. Camdan baktığımda hava kararmıştı. Uak bir kuş misali özgürce gidiyordu. Babamla çok güzel bir hafta geçirdiğimiz için teşekkür ettim. Yarın Türkiye'm aydınlanacak. Güzel bir gün başlayacak sancağımız altında hep birlikte var olduk, var olacağız. Bu millet hürriyetsiz olmaz. Bu cennet vatanın birliği kimse bozamaz.

Rümeysa ARSLANTÜRK

Örfi Çetinkaya Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

HER ŞEY VATAN İÇİN

Savaş zamanıydı, askerler köy köy gezip ekin topluyorlardı. Sıra bir Türk köyüne gelmişti ama Türklerin hasat zamanı değildi kendi yiyecek ekinlerinden vermişlerdi. Köyden yaşı gelenlerin askere gidecekleri zaman gelmişti. Bu askerler köyden gitmeden önce gelecek hasat için çalışıyorlardı. Bunun üzerine çalışmalara devam etmişlerdi. Zaman geçmiş köyde erkek kalmamış kadınlar hem yemek hem de mermi taşıyorlardı. Kadınlar gelecek hasat zamanı için hazırlık yapmaya başlamışlardı. Kadınlar köyün ve ekinlerin güvenliğini sağlamışlardı ama askerleri ekinleri almaya gelmemişlerdi.

Kadınlar bu nedenle ekinleri karınlarına ekinleri götürmüşler. Kadınlar sayesinde askerlere yemek götürölmüş oldu. Askerler savaşıa tekrar dönmüşlerdi. Şehitler veriyorlardı ama çok sayıda düşman askeri de vuruluyordu. Düşman askeri korkmaya başlamış, korkan düşman askeri geri çekilmeye başlamış, bunu gören Türk askeri mutlu olmuştu. Çünkü uzun zaman sonra köylerine döneceklermiş.

Köye döndükleri zaman köydeki kadınlar yoktu. Kadınları esir alan düşman askerleri geride iz bırakmışlar bu izleri takip eden Türkler düşman askerlerini arıyorlardı ama bir türlü izlerini bulamıyorlardı geri dönen Türkler köylerini düzeltmeye çalışmışlar ama bütün ekinleri çalınmıştı üstelik hayvanları da öldürölmüştü. Bu köyün Türklerle ait olduğunu bilmiyorlardı bunun üzerine Türkler tüm silahlarını toplayıp iz sürmeye başladılar. Aramaya devam Türkler bir türlü iz bulamıyorlardı. Bir anda Türkler iz bulup ve onu takip etmeye başlamışlardı ama izin sonu gelmiyordu. İz iki farklı yola ayrılıyordu. Biri diğer tarafa gidelim derken diğeri hayır öteki tarafa gidelim diyordu. Bunun üzerine biri gruplaşarak dağılalım demişti bir grup sağa diğeri grup sola doğru gitti. Bu gruplardan biri boş bir tarlaya çıkmıştı. Diğeri grup ise iz sürmeye devam etti. Diğeri grup arkadaşlarının yanına dönmek için yola çıktı ancak tuzağına düştüler. Bu grup şanslarının olmadığını farkında değildi. Çünkü karşısındaki düşman onlara göre çok güçlüydü. Ama onların karşılarında da Türkler vardı.

Arkadaşlarının tuzağına düştüğünü öğrenen diğeri grup hemen onlara yardıma gittiler. Bir planları olmalıydı çünkü düşmanları çok güçlüydü. Bunun üzerine plan yapan Türkler, düşmanın etrafını sarıp onları etkisiz hale getirmeye karar verdi. Bu sayede Türkler bu savaşı kazandı. Ancak arkadaşları yoktu. Arkadaşlarını da kadınların yanlarına götürmüşlerdi. Ama birbirlerinden haberleri yoktu. Bunun üzerine arkadaşları onların izlerini buldular. Harekete geçtiler. Bu sefer daha dikkatli olan Türkler, arkadaşlarını ve kadınları kurtarmak istiyorlardı, plan yapmaya başlayan Türkler daha dikkatli olmaya çalışıyorlardı. Çünkü düşmanın elinde olan arkadaşlarına ve kadınlara zarar vermek istemiyorlardı. Bunun üzerine arkalarından saldırıp önce arkadaşlarını ve kadınları kurtarmaya çalıştılar ve bunu başardılar. Kadınları güven altına alan Türkler tüm arkadaşları ile düşmanı içten yok etmeye başladılar. Korkup kaçan düşmanlar bu sefer Türklerin tuzağına düştüler. Türkler düşman elinde ne varsa aldılar artık aldıkları her şey Türklerindi. Türkler mahsulü aldılar. Ve artık mutlulardı.

Osman BİLGİÇ

HOCALI'YI UNUTMA

26 Şubat 1992 Azerbaycan Karabağ'ın Hocalı kenti sözün bittiği yer.

Bağrında nice ünlü ilim adamları büyük sanatkârları çıkartan mukaddes topraklar üzerine kurulmuş bu tarihi kent son günlerde burada çocuk sesleri kesilir, caddeler ıssızlaşır olmuştu. Ortalıkta sinsice dolaşan ağır bir kan kokusu...

Herkesin sesi kısılmıştı, köpekler bile havlamıyordu. Ortalıkta çıt bile çıkmıyordu. Yöneticiler ise gaflet ve ağır bir siyasi sarhoşluğun içerisinde, yarı baygındı. Evler sessiz, babalar çocuklarını uyumuştı.

Aniden dışarıdan gözleri kör edecek bir ışık ve kulakları sağı eden korkunç bir ses... Akabinde her şey karardı. Kıyameti anımsatan bir dehşet vardı. Sonra peş peşe patlayan top sesleri ortalığı cehenneme çevirdi. Herkes uyanmış, babalar, çocuklar uykudan inleyerek kalkmış, titriyorlardı. Keşke uyanmasalardı, uyanıp bunları görmeselerdi. Ermeniler köye girmişlerdi. Çoluk çocuk, genç, ihtiyar herkesin kanını içercesine katlediyorlardı. Ortalık adeta kan gölüne dönmüştü. Dehşet verici anlar yaşanıyordu. Hocalı kan ağlıyordu. İnsanlar büyük bir vahşete tanık oldular.

Umutların tükendiği anda. Türkiye'den 500 kişilik özel bir birlik Azerbaycan'a kritik bir görev için ilerliyordu. Katliamın seyrini değiştirmişti. Azeri Halkını haklı mücadelesi zafer ile sonuçlanmıştı ama acılar unutulamayacak kadar da derindi.

Cefakâr Azeri Halkı, bu acıları da Türk olduğunu da asla unutmaz. Çünkü biz Türk olduğumuzu unutsak da düşman asla unutmaz.

Türkler hiçbir zaman zulme boyun eğmez, esaret altında yaşayamaz

Emre METİN

KADINLAR, KADINLARIMIZ

Her sene 8 Mart'ta kutlanan Kadınlar Gününe yine şiddet ve istismar mağduru kadın haberlerinin gölgesi düşse de bugün kutlanmaya devam ediyor. Devam edecek. Türkiye'de ilk defa 1921 senesinde kutlanan Kadınlar Günü dünyanın hemen hemen her ülkesinde kutlanır.

Kadınlar bir ülkenin geleceği, bir toplumu toplum yapan en önemli değerdir. Bu nedenle kadınlarımız şiddet görmeye, ayrıştırılmaya, küçümsenmeye, dışlanmaya değil; omuzlar üzerinde taşınmaya layıktır. Kadınların işi sadece çocuk bakmak, yemek yapmak değildir. Onlar her işi yapabilecek insanlardır. Tarlada, bağda, bahçede, sanayide, eğitimde, sağlıkta kısacası her sektörde çalışabilecek güçlü bireylerdir. Bundan dolayı kadınlarımıza elinin hamuruyla erkek işine karışma gibi kaba tabirlerde bulunmamalıyız! Özellikle örf, âdet, töre kavramlarının arkasına sığınarak onları aşağılayıcı davranışlar sergilememeliyiz. Kadınların tek sorunu şiddet değil. Çoğu kadın toplumda bir erkeğin yapabildiği her işi yapabilir. Fakat bu enerjisini önyargıları yıkmaya ve sahip olduğu hakları tekrar ve tekrar kazanmaya harcar. Bu konuda ne yapılabilir? Bunun için öncelikle Mustafa Kemal ATATÜRK gibi iradelere ihtiyacımız vardır. Kadınların ilk etapta kanuni haklarını iyi bilmesi gerekir. Ve doğal olarak bu kanuni haklarının uygulanmasında onlara engel olmamak gerekir. Kadın haklarını engellemek demek o toplumu bitirmek demektir.

Tarih sahnesinde kadının yeri ve önemi her zaman bir tartışma konusu olmuştur. Cahiliye Döneminde kadının adı yok, kadın önemsiz. Peygamber Efendimiz bu duruma son veriyor. İslam, kadın haklarını yüceltiyor. Fakat zamanla yapılan hatalar, yanlış uygulamalar kadınlarımızı tekrar ikinci sınıf birey durumuna geriletıyor. Mustafa Kemal ATATÜRK ile birlikte kadın tekrar toplum içinde hak ettiği değere kavuşuyor. Bu hakları korumak, hem kadınlara hem de erkeklerin görevidir. Bunu toplumun tamamına anlatmalıyız. Çünkü kadın yahut erkek, insan önce insandır. Bizim için Seyit Onbaşı kimse, Nene Hatun'da odur.

Kadınlarımız 8 Mart'ta eşitlik isteklerini beyan etmiyorlar. Eşit olduklarını hatırlatıyorlar. Daha sağlıklı, daha kuvvetli, daha cesur bir toplum için kadınlara her zaman ihtiyacımız var. Ayrıca bu eşitliği hatırlamak için sadece 8 Mart yetmez. Her gün, her saat kadın ve erkek eşitliğini hatırlamamız gerekiyor.

Yazgülü KÜTÜKLÜ

KARA VEZİR

Bir zamanlar bir ülkede halkını çok seven, iyi huylu adil bir kral varmış. Gün gelir halkından birinin evine misafir olur, onlarla çay içer, gün gelir çocuklarla top oynamış. Halkını da sarayında ağırlamaktan geri kalmazmış. Sokakta gördüğü çocuklara oyuncak dağıtır onları mutlu edermiş tabi kral böyle iyi niyetli olunca halkta kralını çok severmiş.

Kralın yanında devlet işlerinden sorumlu olan vezirleri varmış. Kral, vezirlerinden bazılarını çok severmiş. Tabi onlarda kralı çok severmiş. Emirlerini harfî harfine yerine getirirlermiş. Bazıları ise diğer vezirler gibi krala iyi görünüp arkasından türlü türlü işler çevirirlermiş.

İşte bu kötü vezirler, düzenbaz bazı hâkim, memur ve askerlerde birlikte kralı koltuğundan indirip yerine geçmek istemişler. Bunun için de çeşitli tuzaklar kurmuşlar. Kralı hırsızlıkla suçlayıp daha önce para ile ayarladıkları hâkimlerin karşısına çıkarmayı ve kralı hapse atmayı planlamışlar. Fakat bazı iyi kalpli vezirlerin planı öğrenip krala söylemesiyle planları suya düşmüş.

Günlerden bir gün kral hastalanmış. Doktorlar ameliyat edilmesi gerektiğini söylemişler. Kral çaresiz ameliyat masasına yatmış bunu fırsat bilen kötü niyetli vezirler kralı ameliyat masasında öldürmek istemişler. Fakat kralın vezirlerinin dikkati sayesinde planları başarısız olmuş.

Geçen bu süre zarfında çevresindeki kötü niyetli vezirleri bulup hapse atmaya başlamış fakat iyi gibi görünüp kral koltuğunu ve devleti ele geçirmek isteyen o kadar kötü niyetli kimse varmış ki sayıları bitmek bilmiyormuş. Bunlardan biri de Kara Vezirmiş.

Kara Vezir, kralın yerine geçmeyi kafasına koymuş. Kralı ve onu seven tüm vezirlerini ya hapse atacak ya da karşı çıkarlarsa öldürecekmiş. Bir gece, ayarladığı yüzlerce askerler ile saraya baskına gitmek için harekete geçmişler. Bunun haberini alan kral, bakmış ki hain askerlerin sayısı çok fazla ve onları durdurmak neredeyse imkânsız, çareyi halktan yardım istemekte bulmuş. Tellallar göndererek gecenin karanlığında olan biteni halka söylemiş.

“Duyduk, duymadık demeyin! Kötü kalpli Kara Vezir, Kralımızı öldürüp yerine geçmek için askerlerle saray saldırıyor. Devletini, milletini, kralını seven kim varsa kralımıza yardım etsin, duyduk, duymadık demeyin!”

Gece yarısı minarelerde selalar verilmeye ve halk, isyancı askerlerle mücadele edilmeye davet edilmiş.

Kralını çok seven ve tellalları, selaları duyan halk hemen harekete geçmiş. Kazmasını, küreğini alan koyulmuş saray yoluna. Devletini seven milyonlarca insan kısa sürede sarayın önünde toplanmış.

O sırada Kara Vezir ve hain askerler saraya girmek için saraydaki askerle savaşmıyormuş. Saraydaki askerler bir şehit düşmeye başlamış. Saray neredeyse vezirin eline geçmek üzereymiş. Fakat vezir. Ve askerler arkalarında milyonlarca insanı görünce şaşkınlıktan ve korkudan ne yapacaklarını bilmemişler. “Gece herkes uyurken sarayı ele geçirir ve kralı ve adamlarını çabucak tutuklarız, kimse bize engel olmaz.” diye düşünen Kara Vezir kaçacak yer aramaya başlamış ama nafile. Kaçabileceği hiçbir yer yokmuş çaresiz, Kara Vezir

ve askerleri ellerindeki kılıçları bırakıp halka teslim olmuşlar. Kralı seven vatandaşlar, askerlerin ellerindeki kılıçları alıp onları evire çevire dövmüşler. Bunu gören Kara Vezir korkudan tir tir titriyormuş.

Halk Kara Veziri alıp kralın huzuruna çıkarmış. Vezir ne kadar “Ben ettim, sen etme!” dese de kral “Devlete başkaldırmanın sonu budur, atın bunu zindana!” demiş.

Askerleri bastıran halk, dışarıda bayram yapıyormuş. Kral sarayın balkonuna çıkarak halkı selamlamış:

“Bugüne kadar hep sizin için çalıştım. Sizi çok sevdim. Sizde bu sevgimi karşılıksız bırakmadınız. Kara Vezire karşı devletinize, milletinizi, kralınızı korudunuz. Beni tahtan indirip yerimi almak isteyenler halkın gücünün üstünde bir güç olmadığını sayenizde öğrendiler. Beni bu tahta siz oturtunuz ve yine ancak siz indirebilirsiniz. Bugün bunlara ve bundan sonra aynı yanlışı yapmak isteyecek hainlere çok iyi bir cevap verdiniz. Hepinize teşekkür ediyorum. Biz hep böyle bir ve beraber olduğumuz sürece kimse bize boyun eğdiremez. Böyle yüce bir milletin olduğu için Rabbime sonsuz şükürler olsun. Sizin bu davranışınızı bende karşılıksız bırakmayacağım. Haktan alınan vergileri azaltıp üzerinizdeki yükü hafifleteceğim. Fakir fukaraya daha çok yardım edeceğim. Artık yüzü gülmeyen kimse kalmayacak. Söz veriyorum.” Demiş.

Halk bugünü bayram ilan etmiş. Kötüler zindanı boylamış. Hainler cezasını bulmuş. Kalkın gücü zalimleri alt etmiş. Bir daha kimse darbe yapmaya kalkışamamış. Kral ve halk ermiş muratlarına...

Onur KELEŞ

NEREDE BİRLİK, ORADA DİRLİK

Bugün çok yoğun bir gün geçirdim sebebi ise derslerin çok ağır olması. Eve dönerken mahallemizin meraklı teyzesi Firuze Teyzeyi gördüm ayaküstü muhabbetten sonra ağır ve yorgun adımlarla eve doğru yaklaştım. Öğretmenimin benden istediği yazıyı nasıl yazacağımı düşünürken mahallenin boş tarafında büyük bir gürültü koptuğunu duydum. Biraz dikkatli baktığımda Firuze Teyzenin yüzü yara bere içerisinde yere düştüğünü gördüm hemen koştum; sağlık dersinde gördüğüm ilk yardım tekniklerini uyguladım. Bir taraftan acil servisi aradım. İnsanların panikten sağa-sola koştuğunu fark ettim. Aralarından birini çevirdim; “Hayır olsun, neler oluyor buralarda?” diye sordum. Firuze Teyzenin evinin üzerine galiba bomba düştüğünü söyledi ve ardından etraftaki binaların birer birer yıkılmaya başladığını gördüm. Ortalık cehennemi andırıyordu. Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken çıkardığım atkıyla Firuze Teyzenin yaralarına bandaj şeklinde bağlamaya başladım. Sonra onu güvenli bir yere taşıdım. Hemen koşar adımlarla yardım istemeye gittim. Bu arada etrafımda birden bire bir sessizlik oldu. Hiçbir şey duymuyordum insan bağırışları mahallenin kargaşası her şey durmuştu sanki. Sağ kulağımda bir acı hissettim elimi götürdüğümde kulağımın kanadığını fark ettim. Önümde aracın birinin patlamış olduğunu bu patlamanın etkisiyle kulaklarımın zarar gördüğünü düşünürken bir çınlamanın sonunda bütün sesler geri geldi. Mahallenin muhtarı koşarak: “Baban ve amcanlar nerede?” diye sorarak bana bağırdı. “Şevket Amca araba evin önündeysen mutlaka evdedir” dedim ve beraber eve koşar adımlarla gitmeye başladık. Evin bodrumundan insan sesleri gelince o tarafa doğru döndük içeri girdiğimizde babam ve amcamın buldukları yaralı insanları varsa bizim evin bodrum katına topladıklarını ellerine geçirdikleri televizyon ve radyo gibi teknolojik aletler ile haber almaya çalıştıklarını fark ettim. Kısa bir süre sonra babamlara: “Firuze Teyzenin yaralı olduğunu ve her yerinin kan içinde olduğunu ve onu da buraya getirmemiz gerektiğini, bulunduğu yerin güvenli olmadığını söyledim. Bunları söylerken yabancı birinin yaralarıyla ilgileniyordu. Babam: “Kızım şuan daha önemli bir sorunuz var.” dedi. O yaralı adamın elindeki paketi alıp sırt çantama koydum, babam bu paketi en yakın askeriye götürmem gerektiğini söyledi. Ve yaralı koluma girdi babam şöyle söyledi: “Kızım bu adam düşen uçağın pilotu önemli istihbarat bilgileri var burada bunun bir vatan mevzusu olduğunu eğer paketi sağ salım yetiştirirsen uçaklarımızın o noktaya rahatça yetişip büyük bir ihtimalle bu kaosu sona erdirebileceğini.” söyledi.

O an aklıma Kurtuluş Savaşındaki genç kızlar, anneler ve küçük çocukların vatani savunan o milletçilerin haberciliğini yapan küçük kahramanlar geldi. Sonra toparlanıp bana verilen bu önemli görevi yerine getirmek için askeriye nasıl gideceğimin hesabını yapmaya başladım. Bu durumda mahallemin nasıl birlik ve beraberlik içinde bu işin üstesinden gelmeye çalıştığını görünce benim de bu paketi en iyi ve en hızlı şekilde yetiştirmem gerektiğini düşündüm. Ve ben öyle düşünürken arkamdan babamın: “O emaneti teslim etmeden dönme!” dediğini duydum. Sanki bütün dünyayı babamın sırt çantasının içine koyduğunu hissediyordum. Bu düşüncelerden sıyrılıp hedefime odaklanmaya başladım mahallenin başına gittiğimde o karmaşanın içerisine gitmeye başladım. Kafamı kaldırdığımda o kaos ortamında kimleri birbirine yardım ediyor kimileri birbiriyle tartışıp kimileri de yakınlarına bilgi vermeye çalışıyordu. Bilgi vermek deyince aklıma annemle kardeşim geldi. Acaba onlar neredeydi? Yaşlı kurt anneannem ne yapıyordu acaba? Köşe başına gelince dedemin sesini işittim: “Kızım nereye? Güvenli bir yere geç!” diye bağırdı. Dedeme: “Benim acil işim var diye bağırdım!” sonra arkamı dönüp gittim. Geçtiğim bu mahallelerde çocukluğum gözümün önünden film

şeridi gibi geçip gitti. Murat abimi gördüm nereye gittiğimi sordu olup biten her şeyi anlattım o da bana bu işi başaracağımı ve bana güvendiğini söyledi. Bu sözlerden sonra yoluma devam etmeye başladım.

Semtin çıkışında askeri bölgeye yaklaşmıştım oradaki askerlerden birine Kürşat Binbaşığı sordum. O asker de oraya doğru git mutlaka görürsün onu dedikten sonra; uzun boylu sert bakışlı bir amcanın telaş içerisinde uçaklarla ilgilendiğini, o olabileceğini düşündüm. Yanına gidip sordum: “Amca Kürşat Binbaşı kim gösterir misin?” dedim. O da: “Benim” cevabını verdi. Sonra paketi teslim. Bana ismimi sordu ben ismimi söyledikten sonra alelacele binanın birine girdi ve gözden kayboldu. Ben görevimi yerine getirmiş oldum aynı yoldan mahalleye döndüm. Patlamalar bıçak gibi kesildi. Birdenbire iş makineleri, kamyonlar, insanlar ellerinde ki yardım malzemeleriyle; ambulanslar yaralıları, herkese yardım etmeye başladılar. Bizler ne kadar birbirimizle tartışsak da, kavga da etsek, doğal afetler veya önemli sorunlarla karşılaşınca sorunları, küslükleri bir yana bir arada olabiliyormuşuz. Etrafı bir an olsun durup seyretmeye başladım. Herkes şu an bu kaosu bitirmek için çabalıyordu. Bu kötü olay ayrışmayı bitirmişti. Sanki bütün herkes tek bir vücutta birleşmiş gibiydi. İçimden bir yandan bu olayın bitmesini isterken; diğer yandan başka türlü böyle bir birlik kurmadığımızı düşünüp bu durumun bu yandan da güzel olduğunu fark ettim. Aslında herkesin aklında şu sözler vardı. “Çok şükür bugün de yaşıyoruz. Çok şükür kalıcı hasarlar almadık...” Tarzındaydı benim ise aklımda: “Allah’ım sana şükürler olsun ki vatanım ve milletimle el ele zengin, fakir, yaşlı, genç güzel, çirkin demeden hiç ayırım yapmadan el ele omuz omuza korkusuzca tek yürek olarak bu olayı da atlattık.” Sözleri vardı. Ve Türk milleti el ele verdiğinde atlatamayacağı hiçbir olay yenemeyeceği hiçbir düşman olamaz da.

ŞEHİTLERİMİZİN RUHLARI ŞAD OLSUN...

Özlem TOKMAK

ÖMER

14 Temmuz 2015 saat 22.40 koltuktan kalktım yatsı namazını kıldım, gittim yatağıma uzandım, bir rüya gördüm...

Sabah oldu uyandım rüyanın anlamını merak ettiğim için kalktım camiye gittim. Namazdan sonra hocayı yakalayıp aklımdaki rüyayı anlatım. Hoca dedi ki: “Oğul sana veya ailene bu aralar bir şey olacak.” Hoca öyle deyince koştum, eve gittim anamın yanına dedim ki: “Anne ben gece bir rüya gördüm”. Annem hayırdır, inşallah oğul, dedi.

Başladım gördüğüm rüyayı anlatmaya ana dedim hocaya sordum bana dedi ki sana veya ailene bir şey olacak, dedi. Annem başladı ağlamaya, hemen anamın elini öpüp helallik istedim. Helal olsun oğul, dedi. Sonra herkes gibi işe gittim öğlen yemek molasına çıktık bir çocuk geldi karşımda asker selamı verdi. Eğildim hayırdır evladım, dedim. Bana bende sizin gibi asker olmak istiyorum, dedi. Ama annem ve babam izin vermiyor. O anda gözlerim doldu. Evladım, sende bu vatan aşkı oldukça asker olamasan da ülkeneye layık bir evlat olacaksın, dedim. Çocuk sağ ol asker abi, dedi ve çocuğun elinde bir Türk bayrağı vardı. Sonra yanımdan hızlıca kaçıp gitti. Ben de askeriye gittim çocuk aklımdan hiç çıkmadı kendi kendime düşündüm. Önce hocanın dediklerinden sonra bu çocuk kafam karıştı neyse dedim mesainin bitmesine 1 saat kala karargâha gelen haberle öğrendik hainler darbe girişiminde bulundular hemen ekipçe hazırlandık çıktık. Konsolosluga gittik darbeciler her yere saldırıyo, çatışma çıktı o çatışmada vuruldum kursun tam kalbime denk geldi.

Bir anda yere düştüm aklıma annem geldi... O çocuk geldi... Çocuğun verdiği bayrak geldi... Arkadaşlara vasiyet etim; arkadaşlar dedim ben ölürsem beni o bayrağa sarın! Tamam, kendini yorma, dediler. Hemen hastanede ameliyata aldılar. Ameliyat kötü geçti ve şehit oldum. Annem hastane kapısının önünde çaresizce ağlamaya başladı anneme elbiselerimi verdiler. Annem koklayıp oğlumdan bana kalan bunlar, dedi. Bir kâğıt parçası yere düştü. Annem başladı okumaya kâğıtta şöyle yazıyordu:

“Anam ben eğer ölürsem sana vasiyetimdir ki o resimde gördüğün çocuğu yetimhaneden alıp benim yerime onu bağrına bas onu benim kadar sev onu da evladın say. Ben ölürsem de üzülüp ağlama sakın benim hakkım helal olsun herkese anam hakkını helal et oğlun Ömer...”

Annesi oğlunun vasiyetini okuyup çocuğu buldu önce öpüp kokladı. Meğer çocuğu alan koruyucu aile ona çok kötü davranıyormuş. Annem, o aileyi yetimhaneye şikâyet etti ve çocuğu yanına aldı.

Tesadüf bu ya çocuğun adı da Ömer'di. Annesi oğlunun yerine koydu. Bağrına bastı. Hem bir anne evlat acısını bir parça azalttı hem bir yetim anne şefkati buldu hem de bir vasiyet yerine getirildi. Ömer ve yeni ailesi beraber mutlu ve mesut yaşamlarını sürdürdüler.

Cihan KAYACANER

TÜRK KÜLTÜRÜ VE EVRENSELLİK

Türk kültürü tüm insanlar için evrensel nitelikler taşır. Tarihimizden günümüze bizlere aktarılan bilgiler doğrultusunda inançlar, sanat, ahlak ve eşitlik anlayışı geçmişimizden günümüze bizlere ulaşmıştır.

Türk kültürü geniştir. Eski Türkler uzun bir süre konar-göçer şekilde yaşayıp tüm dünyaya yayılıp farklı kültürlerle etkileşim içinde oldukları için çoğu toplumlarla kültür bakımından etkileşim içinde yaşadılar. Bir nevi kültürümüzü dünyaya yaydık. Eşitlik bakımından çoğu topluluklara örnek olduk. Öncelikle İnsan hakları Evrensel bildirgesinin 1. Maddesindeki “Bütün insanlar hür, haysiyet ve haklar bakımından eşit doğarlar...” maddesi geçmişten günümüze aslında belli dönemlerde bize yabancı olmayan bir maddedir. Mesela geçmişimize gidecek olursak kadın - erkek eşitliği bakımından o dönemlere göre fazlasıyla eşittik ve 2. Sınıf insan muamelesi yapmazdık. O dönemler genellikle eşitlikten, haktan yoksun çoğu kadın vardı. Dünyanın çoğu toplumları kadınları 2. Sınıf, güçsüz ve aciz olarak nitelendirirdi. Kadınları toplumdaki kimlikleri hep küçük işlerde dış dünyadan uzak; iç dünyaya daha yakın olarak benimserlerdi. Fakat Türkler de kadın aciz değil, bir nevi el üstünde tutulurdu. Örneğin; kadınlar bile erkeklerle birlikte savaşa gidebiliyordu. Güçsüzlük ve acizlik söz konusu bile olmazdı. Türk kadınları geçmişimizde savaşçı ve yiğit özellikler sergiliyordu. Avlanma, okçuluk ve at binme konusunda erkekler gibi onlar da ilgileniyordu. Eski dönemlerde kadınların siyasete atılması pek kabul görülmezdi. Çünkü ataerkil çoğunluklu bir dünyada erkeklerin sözü geçerdi. Lakin Türklerin ve dünyanın ilk kadın hükümdarı Tomris Hatun'du. Türklerde siyaset konusunda kadınlarında söz sahibi olduğunu en net Tomris Hatundan görüyoruz. Ve bir diğer örnek de Cumhuriyetin ilanından sonra Türkiye'deki anayasanın 10. Maddesinde “Herkes dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir...” yasası evrenselliğe örnektir. Bir diğer örneğe de geçecek olursak, Türklerde sanat geniş kavramlara dayanır. Eski Türklerde çadır sanatı gelişmiştir. Yaşam şartları nedeniyle genellikle çadırdaki yaşamayı tercih etmişlerdir. Ve eski Türkler de kültürün, Tonyukuk, Bilge Kağan gibi anıt mezar ve mimari geleneği ile gelişmiştir. Heykel alanında da nice heykeller görülmüştür. İlk Türk devletleri demircilik, dericilik, dokumacılık, maden ve ahşap işçiliği gibi el sanatlarıyla da uğraşmıştır. Eski Türklerden sonra Osmanlı'da sanat anlayışı dünya sanat tarihinde önemli bir yer edinmiştir. Osmanlı'nın inanç sistemi İslam olduğu için hat sanatı gelişmişti. Ahmet Kara Hisar ve Hafız Osman Osmanlı'nın önemli hattatlarıdır. Osmanlı dönemi aslında mimariyle kendini gösterdi. Mesela mimarileriyle ünlü Mimar Sinan'ın Süleymaniye Camii' si, Selimiye Camii' si bunlara örnektir.

Cumhuriyetten sonra da sanatın bir ülke için önemi fazlasıyla vurgulanmıştır. Bir ülkenin gelişmesi çağdaş ve modernlik seviyesine yükselmesi için elbette ki sanat gereklidir. Cumhuriyetin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk “İnsanlar olgunlaşmak için bazı şeylere muhtaçtır. Bir millet ki resim yapmaz, bir millet ki heykel yapmaz, bir millet ki fennin gerektirdiği şeyleri yapmaz; itiraf etmeli ki o milletin ilerleme yolunda yeri yoktur.” Sözü sanatın bir millet için ne kadar önemli olduğunu vurgulamaktadır. Türk kültüründe sanat her zaman görülmüştür. Sanat anlayışı Türkler için önemli bir yere sahiptir.

UMRE

Bu 15 tatilde eşsiz bir yolculuğa çıktım. Bana ve çoğu insana göre hiçbir yolculuk bu kadar güzel ve bu kadar maneviyatı yüksek olamazdı. Çünkü gittiğimiz yerler Peygamberimizin zamanında yaşadığı topraklardı. Adım attığı yerlerdi. Ayrıca Allah'ın evine gidiyorduk. İster istemez insan heyecanlanıyor ve mutlu oluyordu.

Benim tatilim sömestr tatilinden bir hafta önce başladı. İlk olarak uçakla Cidde'ye inmemizle başladı heyecanımız. Cidde'den Medine'ye geçtik, otelimize yerleştik. Kaldığımız otelin tam karşında Mescid-i Nebevi bulunuyordu. Burada Peygamber efendimiz yatıyordu. Bu duruma inanamıyorduk sadece oranın huzurunu yaşamaya çalışıyorduk. Mescid-i Nebevi'ye adımımı ilk attığımda mükemmel bir koku hissettim. Bu kokuyu daha evvel içime çektiğimi hatırlamıyorum. Doğrusu yeryüzünde bu kadar güzel bir koku olduğundan haberim yoktu, diyebilirim. O kadar huzur doluydu ki insan Peygamber efendimizin burada yattığını hissedebiliyor. Böyle bir huzur ortamını da başka yerde bulamazsınız. Asıl önemli olan da Peygamberimizin kabrine doğru yaklaştığımızda; her türden her çeşit insan gözyaşlarıyla Resulullah'ın huzurunda ona layık bir ümmet olamamanın pişmanlığını yaşıyorlardı. Buradaki günlerimiz son derece güzel ve huzur dolu geçiyordu. Medine'de kalacağımız dört günün sonuna yaklaştıkça insan ayrılmak istemiyordu. Ancak Kabe'ye gitmenin de heyecanı vardı. Allah'ın evini görmenin sevinci vardı. Bu yüzden hem hüzünlü hem de mutluyduk. Ayrılık vakti geldiğinde son kez Resulullah'ı selamladık. İhramlarımızı giydik ve altı saatlik bir yolculuğa çıktık.

Mekke'ye vardık. Otelimize yerleştik. Sabırsızlıkla Kabe'nin huzuruna çıkmayı bekliyorduk. Burada Kabe'nin hemen karşında kalmıyorduk. Ancak beş dakikalık bir otobüs yolculuğu ile Kabe'ye varıyorduk. Vakit geldiğinde yola çıktık Kabe'yi canlı olarak ilk kez göreceğimiz için hocalarımızın direktifiyle kafalarımızı yere eğdik. Bu şekilde Kabe'nin karşısına gelene kadar devam ettik. Tam karşısına geldiğimiz zaman ise kafalarımızı kaldırdık ve yeryüzünde bulunan en heybetli en yüce makamı, Allah'ın evini gördük. Böyle bir mükemmelliğin karşında insan ne yapacağını şaşıırıyordu. Saatlerce durup izleyebildik. Tavaf sırasında Kabe'ye yaklaştık ve o eşsiz kokuyu hissettim, öptüm, kokladım. Bütün bunların bana nasip olduğunu hatırlayınca ayrı bir mutlu oldum. Buradaki günlerimiz de huzurlu geçiyordu. Ama Mekke günlerimiz, Medine günlerinden daha imtihanla geçiyordu. Huzur ve imtihan bir aradaydı. Sürekli bir ibadet içerisindeydik. Bu ortamı başka hiçbir yerde bulmazdık. Özellikle Kabe'nin iki üç adım karşısında göz yaşlarıyla namaz kılmanın verdiği huzur başka bir yerde yoktu.

Günlerimizi böyle geçirdik. Anlatılmaz derecede güzellikler yaşadık. Sizde oraları görebilirsanız çok derin duygular yaşayacaksınız. Aslında anlatılmaz bir yeri anlatmaya çalıştım. İnşallah bir gün size de nasip olur ve siz de gider görürsünüz.

Burak ÇELİK

MİLLÎ MÜCADELENİN UNUTULMUŞ KAHRAMANLARI

Yurdumuzda yapılan Kurtuluş Mücadele'nin kahramanlarıydı onlar. Belki isimlerini birkaçımızın bildiği, belki de milyonların bilmediği idi. Onlar bu mücadelede şehit olan "Yaşı küçük ama imanı büyüktür." dediğimiz çocuklardı. Bu çocuklar Maraş'ta önemli rol oynadılar. Bu çocuklardan; Fındıklıoğlu İbrahim, Sait Yalçın, Kısakürekzade Şahap, Etlioğlu Ahmet Duran, Bombacı Ahmet, Şekerci Ökkeş ve Çuhadar Ali küçücük çocuk olmalarına rağmen Milli Mücadele' ye katılıp, vatan uğruna yüreğini, canını koydular. Küçük yaşında kocaman fedakârlıklarıyla kahraman oldular. Yaşları kaç olursa olsun bir rakamdan ibaretti. Asıl önemli olan küçük bedenlerinin içinde büyük ruhlar taşımalarıydı. Bu küçük kahramanlarımız kimi savaş sırasında şehitlik mertebelerine ulaştı, kimi ise savaşın izini naçizane vücutlarında gazilik unvanının izlerini taşıyarak bunun gururunu yaşadı.

1 Kasım 1919' da Fransızlara terkedilen Maraş şehri, işgali esnasında cepheye koşan Şekerci Ökkeş, annesinin:

“Henüz küçüksün, seni hemen vururlar oğlum!” dediği ve oğlu Şekerci Ökkeş arkasına dönerek: “Yaşım küçük ama imanım büyüktür anne! Şehit olacaksam, vatan ve millet uğruna şehit olacağım! Ben ölmeliyim ki düşman sizlere ilişmesin!” diyerek kendinden yaşça büyüklerine, cesaret örneği gösterdi.

Bir başka Milli Mücadele kahramanımız ise, Bombacı Ahmet harbin en şiddetli ve ihtiyaçların en fazla olduğu zamanda kaledeki mücahitlere ihtiyaçları olan mühimmat ve erzak taşıdı. Ahmet' in kesin olmasa da on yediyken şehit olduğu biliniyor.

Ermeniler tarafından öldürülen iki Türk'ün intikamını almak için yola çıkan Çuhadar Ali, karşılaştığı üç Ermeni çetecisinden, ikisini öldürüp birisini yaralayarak henüz on altı yaşında şehitlik mertebesine ulaştı.

Milli Mücadelenin ardından Ankara'ya davet edilen Etlioğlu Ahmet Duran' a madalyasını ise bizzat Gazi Mustafa Kemal Atatürk tarafından şerefle göğsüne takıldı.

Daha saymadığım ya da daha gün yüzüne çıkmayan yaşlılarımız ve kendimizden küçük bedenler içerisinde büyük ruhlar sığdıranların cesurluğuna ve fedakârlığına ne kadar minnettar olsak da azdır. Bizlerin de görevi gelecek nesillere, bu kahramanlıkları anlatarak çoğaltmak ve unutturmamaktır.

Canan MENDEŞAĞU

YARDIM ELİ

Türkmenistan’da bir aile geçim sıkıntısı yaşamaktaydı. Tek erkek çocuğu olan Zakir 17 yaşında babasını kaybedince ailesine bakmak zorunda kaldığı için, okulu bırakıp çalışmaya başlamıştı. Ama Türkmenistan’da iç savaş çıktığı için iş imkânı pek bulunmuyordu. Yaşı geldiği için evlenmeye karar vermişti. Annesi ve eşiyle yuva kurmuştu. Zar zor geçinmeye çalışıyorlardı. Belli bir süre sonra çocuğu olmuştu. Çocuk olunca geçim sıkıntısı daha da artmıştı. Çünkü Türkmenistan’ın şartları oldukça zordu. Çocuğu altı aylıkken yüksek ateşten hastaneye kaldırılıp tedaviye alındı. Bir yaşına gelince tepki veren çocuk o günden sonra seslenildiğinde tepki vermiyor. Baba bu durumun farkına varıp doktora götürmüştü. Doktor altı ay önce yanlış tedavi uygulandığını kulaklarının kapandığını ve sağır olduğunu söyledi. Doktorlar bu duruma çözüm olarak kulak cihazının gerekli olduğunu söylemişti. Zakir cihazın fiyatını duyunca çok zor durumda kaldı ne yapacağını bilemez hale geldi. Çocuğunun o haline dayanamayıp kulak cihazı almaya karar verdi. Tek ümidi Türkiye’de buldu. Çünkü Türkiye’nin halka yardım ettiğini, iş imkânlarının iyi olduğunu biliyordu. Sigortalı işe girerim diye Türkiye’ye taşındı.

Türk vatandaşı olmadığı için sigortadan yararlanamadı. Zakir gece gündüz demeden çalışıyordu. Dürüstlüğü, ağırbaşlı olması patronun dikkatini çekmişti. Patronu bir gün sordu: “Bu kadar iyi çalışıyorsun iyi bir insansın neden bu kadar üzgün gözüküyorsun?” dedi. Zakir olayları gözyaşları içerisinde anlatmaya başladı. Zakir’in tek istediği sigorta ve yardım eliydi. Zakir’i dinleyen patron Allah yardım etsin diyerek üzülen yanından ayrıldı. Patronu gece uyku tutmamış ne yapabiliriz diyerek ailesine anlatmıştı. Düşünüp taşındılar. Patron hemen vatandaşlık aldırıp gereken kaymakam belediye derneklere ve yardım severlere haber salmıştı. Zakir ve ailesini başvurduğu her yer yardım etti. Ev alıp Türkiye’de içini bir güzel döşeyip ailesini buraya aldı. Çocuğun hastane ve kulak cihazı masraflarını birlik olup karşılamışlardır. Bu birlik ve beraberlik sayesinde bir çocuk babasına ve sağlığına kavuşmuştur. Zakir ömür boyu minnet duydu. Her yerde Türkiye’nin yardım severliğini anlattı.

Demek ki yardımlaşma birlik beraberlik bu kadar önemli iyi ki böyle bir toplumda yaşıyoruz.

Emre METİN

ÇANAKKALE'NİN SEYRİNİ DEĞİŞTİREN: YÜZBAŞI YUSUF KENAN

Çanakkale'nin kritik seyrini değiştiren bir başka kahraman Yusuf Kenan. Adı bilinmeyen, isimsiz ve henüz daha hiçbirimizin bilmediği nice kahramanlardan, eşi Zehra Hanım' a cepheden yazdığı mektuplar sayesinde bu kahramanı öğrenmiş olduk. Bu sayede savaşın bilinmedik bir yönü daha gün yüzüne çıktı. Yüzbaşı olan Yusuf Kenan'ın Çanakkale' de nasıl bir destan yazdığını, savaşın sonuçlarını nasıl değiştirdiğini şu an araştırana kadar ben dâhil kimse bilmiyordur. Bu somut kaynaklar sayesinde tarihe ışık tutulmuş oldu.

Yıl 1915, 1. Dünya Savaşı'nın Avrupa kıtasında yayılması ve ülkeler arasında yayılarak, yeni stratejik fikirlerin aranmasına ve çıkarlar doğrultusunda hareket etmesine sebep olmuştu. O dönemin Deniz Kuvvetleri Bakanı olan Winston Churchill' de savaşın Doğu tarafına kaydırılmasının düşüncesi içerisindeydi. Bu sebepten ötürü ülkemizin jeopolitik konumdan dolayı, onun ısrarları sonucunda Çanakkale Cephesi açılmıştı. Winston' un düşüncesi : " Türk askeri bizim gemilerimizin topraklarını görünce hemen kaçacak. Sonrasında bir hafta içerisinde İstanbul' da kahvaltımızı yapacağız" diyecek kadar Çanakkale'nin, savaş daha başlamadan teslim alınacağından emindi. Çanakkale de; Türk'ü, Laz'ı, Çerkez'i, Arap'ı, okuyup ilim sahibi olan, okumayan, genci, yaşlısı demeden tüm millet yekvücut olarak yedi düvele karşı milli beraberlik ruhuyla direndi. O zorlu dönemlerde 2. Tabur 7.Bölük komutanı olarak Çanakkale Savaşları'nda görev yapan Yüzbaşı Kenan'ın eşi Zehra Hanım' a yazdığı mektupta:

"Vatanımızın, milletimizin geçirdiği şu felaket zamanlarında kim kederlendirmemiştir ki, ben de o milletin ferdi olduğum için bu büyük felakette iştirak etmekteyim. Zehracığım ne yapayım? Vatanımın bölündüğünü görünce, kalbim çırpınıyor yüreğim daralıyor. Zira saadeti hali ile yaşamamızın ancak vatanın selametiyle kaim olacaktır." diyecekti.

19 Şubat' ta Çanakkale Boğazı'ndan geçmeye çalışan İtilaf Devletlerini geri püskürtmüşlerdi. 18 Mart' ta gerçekleşen Deniz Savaşı'nda zafer kesin olarak kazanılmıştı. Bu sırada da Yüzbaşı Yusuf Kenan eşine, batırılan gemileri anlatıyordu. Bu mektuplarda savaş sırasında ve savaşta uzak olan eşi Zehra Hanım'ın da zorluklar içinde olduğu anlatılıyordu. Çocuklarına pişirecek aşı bile olmayan Zehra Hanım' a eşi cepheden patates yollamıştı. Patatesleri görünce nasıl duygusallaştığını aslında sadece savaşta çekilen zorluğun yanı sıra savaş sırasında da aşkın nasıl yaşandığını mektubu okuyunca, okuyucuya duygusal etki bırakıyor. Savaş sadece meydanlarda değildi. Yokluklarda da savaş vardı. Tüm bu yokluklara rağmen mektuplarda doludizgin devam eden aşklarda devam ediyordu.

Yusuf Kenan bir mektupta eşine: " Zehracığım, beni katiyen merak etmeyiniz. Cenabı Haktan bir arzum varsa, o da senin mini mini yavrularımla beraber sıhhatte daim olmanızdır." yazar.

Yusuf Kenan'ın başarısına gelecek olursak. Seddülbahir Cephesi'yle ilgili. Çanakkale' de yapılan sevkியatta yaklaşık üç bin kişiden oluşan askerlerin, Yusuf Kenan' a, bölüğü ile birlikte iki yüz elli kişilik Tekke Koyu'na desteğe gitmesi emredilir. Askerlerle yola çıkan Yüzbaşı Yusuf Kenan, İkiz Koyu yolundan geçerken yaklaşık bin kişilik orduyu görür. Yüzbaşı Yusuf Kenan ya Tekke Koyu'na gidecekti ya da İkiz Koyu'nda düşman ordusunu geri püskürtecekti. Bu kritik durumda Yüzbaşı Yusuf Kenan ikinciye seçer. İkiz Koyu'nda düşmanları geri püskürtme manevrası başarılı olur. Yalnız o İngiliz Kuvvetleri gemisinin atmış olduğu ateş topu sonucunda 34 yaşında hayatını kaybeder.

Winston Churchill' in İstanbul'da yapacağı kahvaltı hayallerinin yıkılmasıyla birlikte ona ve tüm dünyaya, binlerce isimli isimsiz kahraman "Çanakkale Geçilmez!" diyerek tarihe geçer.

Yusuf Kenan'ın mektubu ortaya çıkmadan önce isimsiz bir kahramandı. O kızları için cephede savaşırken çikolata arayan müşfik bir babaymış. O, gece cephede eşini ve çocuklarını düşünürken ağlayan babaymış. "İşte bu var olma mücadelesinde cephelerin, düşmanın adı değişir ama kahramanlık destanlarını yazanların öyküsü bakidir!"

Canan MENDEŞAĞU

Örfe Çetinkaya Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

BİZİM ZENGİN KÜLTÜRÜMÜZ

Bir gün sınıf öğretmenleri Ahmetlere okulda bir proje olduğunu ve bu projeyi kendi sınıflarının da katıldığını söyledi. Melek “Öğretmenim bu proje nedir, ne yapacağız?” dedi. Öğretmeni de Melek’e: “Kızım sadece bana bir proje olduğunu söylediler ve bir hafta sonra gelip projenin ne olduğunu söylerler” dedi. Bu bir hafta sınıftaki herkesi heyecan sardı. Herkes bu projenin ne olduğunu merak ediyordu. Çarşamba günü tarih dersindeyken müdürle içeri girip başka ülkelerden gelen on sekiz öğrenciyi kendi evlerinde misafir edip onlara Türk kültürünü tanıtmalarını ve bu tanıtımı en iyi yapana ödül vereceğini söyledi. Okul müdürü, öğrencilere önce ailelerinden izin alıp sonra bu projeye katılmalarını istedi. Okul çıkışı Ahmet koşarak eve gitti ve ailesiyle konuştu. Ahmet ailesiyle konuştuktan sonra gelen öğrencilerinden bir tanesini eve götürmeye karar verdi ve gidip öğretmenine ailesinin bu projeye destek verdiğini söyledi. İki gün sonra Ahmet öğrencilerden birini evine götürdü ve onun yerleşmesinde yardımcı oldu. Onu aynı evinden biriymiş gibi davrandı, odasını paylaştı, onunla iyi ilgilendi ve arkadaşlık kurdu. Bir hafta sonra karnesini alıp eve gitti. Annesine karnesini gösteren Ahmet harçlık veya hediye aldı. Bunu gören çocuk Ahmet’e dönerek: “Ahmet bugün senin doğum günün mü?” dedi.

Ahmet: “Hayır bugün benim doğum günüm değil; bu benim karne hediyem. Biz de karne alıp ailesine gösterene hediye ya da harçlık verilir.” dedi. Bunu dedikten sonra Ahmet bir an durgunlaştı ve babasının yanına gitti.

Babası Ahmet’e ne olduğunu sorduğunda Ahmet: “Babacığım biliyorsun bir projeye girdim çocuğa Türk kültürünü nasıl anlatacağım, Türklerin nasıl kültürleri vardır ki ?” dedi. Babası: “oğlum yemek yiyiş şeklimiz, kıyafetlerimiz, hareketlerimiz hepsi Türk kültürüdür.”

Ahmet şaşırarak: “Baba peki başka neler yapabilirim?” diye sordu.

Babası: “Mesela oğlum bir sürü tarihi yerlerimiz var oralara götür.”.

Ahmet: “Mesela neresi olabilir baba?”

Babası “oğlum Ayasofya, Topkapı, Rumeli Hisarı... Gibi bir sürü tarihi yerlerimiz var oralara götürebilirsin.”

Ahmet babasına: “babacığım o yerlere bizi sen götürebilir misin ?”

Babası: “Tabi ki oğlum götürürüm sizi annene söyle hazırlık yapsın öyle gidelim.” Hazırlandıktan sonra Ahmet, arkadaşı, babası ve annesi yola çıkmışlar önce Topkapı Sarayı sonra Ayasofya ve Yerebatan Sarnıcını gezdikten sonra bir şeyler yemeye gittiler. Ahmet babasına “Babacığım Türklerin en çok sevdiği yemeği yiyelim mi dedi?” Babası da Sultan Ahmet köftecisine götürdü. Üst kata oturup manzaraya bakarak yemek yediler ve o gün öyle geçti. Akşam eve döndüler yarın gidecekleri yerleri düşündüler onlar düşünürken mutfaktan tuhaf bir koku geldi. Ahmet’le arkadaşı mutfığa doğru gittiler. Annesinin büyük bir tencerede aşure yaptığını gördüler. Ahmet annesinden bir tabak aşure istedi, annesi de hemen bir tabak Ahmet bir tabak da arkadaşına verdi. Arkadaşı bu duruma çok şaşırılmıştı ilk defa görüyordu Ahmet’e onun ne olduğunu sordu. Ahmet: “Müslüman âlemin de Muharrem ayının 10. günü aşure yapılır ve konu komşu herkese dağıtılır.” Dedi. Arkadaşı şaşırmış ve bu durumu çok beğenmişti. Sabah oldu Ahmet’in annesi bütün aşureleri tabaklara koyup dağıtmaya hazırlandı.

Ahmet'te annesini görünce arkadaşıyla birlikte annesine yardım etmeye başladı. Aşureler bittikten sonra babası bu davranışlarından dolayı onları Dolmabahçe Sarayı ve Yıldız Parkı'na götürmeyi teklif etti. Ahmet ve arkadaşı bu duruma çok sevindiler. Dolmabahçe Sarayı'nı biraz gezdikten sonra Yıldız Parkı'na gidip piknik yaptılar. Misafir  ocuk İstanbul'a hayran kaldı ve İstanbul'da ikinci bir ailesi olduğu için Ahmet ve babasına teşekkür etti. Eve dönerken erik ağacı gördüler. Misafir  ocuk ağaca tırmanırken yere düştü ve ayağını kırdı ve hemen hastaneye gittiler. Film çekildikten sonra ayağını alçıya aldılar. Eve gittiklerinde on gün yatakta kaldı. Ahmet ise arkadaşının başından bir an bile ayrılmadı. Ahmet'in komşuları ziyarete geldiler ve on gün çabucak geçip gitmişti. Çocuğun ayağı alçıdan çıkartılmış koltuk değneği ile yürümeye başlamıştı. Tamamen kendini toparladıktan sonra hediyeleriyle memleketine yolcu ettiler. Okullar açıldıktan sonra okul müdürü birincinin Ahmet olduğunu ve  d l n  Milli Eğitim Bakanı'nın ona vereceğini söyledi. Ahmet birinci olduğu için çok sevinçliydi müdürüne teşekkür edip şöyle dedi:   hiçbir ülke bizim kültürümüz kadar zengin değil ve bu kültürün farkında değiliz.   Bütün salon Ahmet'i alkışlayarak Ahmet'e  d l n  verdi.

Bel im YAVUZ

Örfi  etinkaya Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

